

ŽIVA ZAJEDNICA

lebendige gemeinde

Blagoslovljen Uskrs!
Frohe Ostern!

ŽIVA ZAJEDNICA
lebendige gemeinde

ŽIVA ZAJEDNICA

lebendige gemeinde

List hrvatskih katoličkih
zajednica u Njemačkoj
Zeitschrift der
kroatischen katholischen
Gemeinden in Deutschland
www.zivazajednica.de

60435 Frankfurt am Main
An den Drei Steinen 42d
Tel.: (069) 9540480
Fax: (069) 95404824
E-Mail:
zivazajednica@t-online.de
kroatenseelsorge@t-online.de

Izdavač/Herausgeber:
Hrvatski dušobrižnički ured
Kroatenseelsorge in
Deutschland

Odgovara/Verantwortlich:
P. Josip Bebić

Glavni urednik/Chefredakteur:
Dr. Adolf Polegubić

Uredništvo/Redaktion:
P. Josip Bebić, Željka Čolić,
Stjepan Herceg, Ljubica
Markovica-Baban, dr. Adolf
Polegubić, Antonia Tomljanović-Brkić,
P. Jozo Župić

Graficka priprema/Layout:
Romana Kašaj, Marija Lovrić

Tisak/Druck:
Spengler's Druckwerkstatt GmbH
64572 Büttelborn

Godišnja pretplata s poštarinom/
Jahresbezugspreis incl. Porto: € 16,-
za ostale europske zemlje: € 22,-
za prekomorske zemlje: € 35,-
Bankverbindung:
Konto Nr. 129072 (BLZ 500 502 01),
bei der Frankfurter Sparkasse

Naslovnica:
Juraj Klović, „Uskrsnuće“,
Narodna knjižnica u New Yorku

Zadnja stranica:
Novopostavljeni kip
bl. Alojzija Stepinca u Münchenu;
snimio: A. Polegubić

PJESMA

uskrs

sav teret
našeg životnoga velikog tjedna
i breme grijeha naših
onog velikog petka
ponese na križ svoj
sobom
na golgotu
isus krist

od tada
sunce radosti
obasjava i grije
rasvjetljuje duše naše
rasterećena srca
upiremo pogled pun nade
put križa

jer gospodin je uistinu uskrsnuo

Mladen Lucić

Uskrsnuće Hrvatske

Iz Tvojega krila procvjetalo je proljeće,
tog krila nastopljenog krvavim suzama.
Mi smo ga patnici čekali stoljeće,
tijela su naša krvarila u uzama.

Mi smo dugo išli po golgotskim stazama
i nosili križeve na ramenu robova,
ali sada idemo k uskrsnim oazama,
spuštajući bolove u dubnu grobova.

Mi nismo podlegli tugama i patnjama,
sa vjerom u Gospoda i u pravdu vječitu.
Što su mnogi zvali sanjama i patnjama,
sada se pretvorilo u istinu rječitu.

Svanuo je Uskrs u toj zemlji stradanja,
iz zemlje je patničke procvale proljeće.
I život su postala naša sveta nadanja,
što su krvarila čitavo stoljeće.

Jeronim Korner

● IZ CRKVE U DOMOVINI:

O. Valentin
Pozaić — novi
biskup

str.

5

● REGIONALNE SJEDNICE:

Mladi u Europi
— hrvatska perspektiva

str.

6

● MÜNCHEN:

Otkriven kip
bl. Alojzija Stepinca

str.

8

REPORTAŽA IZ HKM NEUSS: Mala
aktivna hrvatska zajednica

10

ZNACI VREMENA: fr. Frano Prcela
Uskrsnućem u Galileji naših dana

Tražiti Isusa u Galileji znači tražiti ga ta-
mo gdje on jest: u predgrađu beznad-
nih, na strani manjine, pri planiranju mi-
ra, kod obespravljenih, siromašnih...

12

XX. SVJETSKI DAN MLADEŽI:
Festival vjere

22

SOCIJALNI SAVJETNIK: N. Radat
Prava iz mirovinskog osiguranja (2)

25

BEITRÄGE IN DEUTSCHER SPRACHE:

P. Josip Bebić: Die Umstrukturierung
der Kirche in Deutschland

Kardinal Josip Bozanić: Die kroati-
sche Auslandsseelsorge — eine gro-
ße Kraft unserer Kirche und unseres
Volkes

13-15

Od mladih se Hrvatica i Hrvata u Njemačkoj očekuje da se hrabro
izbore za svoje mjesto u njemačkom društvu i Crkvi te tako mogu
biti veliki potencijal i svojoj domovinskoj Crkvi i državi.

Mladi — potencijal Crkve i domovine

Dok hrvatski sportaši pronose slavu domovine, primjerice kao nedavno Janica Kostelić ili pak hrvatski srebrni rukometaši na Svjetskom rukometnom prvenstvu u Tunisu, dotle se gotovo svakodnevno u njemačkim medijima čuje o „hrvatskoj nogometnoj mafiji“. Nipošto ovaj kratki tekst nema nakanu ići u analzu cijelih zbivanja, ali zasmeta kada se to povezuje s hrvatskim imenom, i po svemu tome cijeli jedan narod dobije pomalo negativan prizvuk. Tako i u nedavnom obraćanju javnosti nakon veličanstvene Janičine pobjede njemački komentator govori kako iz Hrvatske dolazi Janica kao velika sportašica, ali i ono što se povezuje s „hrvatskom nogometnom mafijom“. Narodi se sastoje od pojedinaca koji čine dobra ili loša djela, a oni imaju svoje ime i prezime. Cijela nacija profitira o njihove pozitivnosti, ali i gubi od njihove negativnosti. I tu su zasigurno stvari posve jasne. Dok je Katolička Crkva u Njemačkoj u žurnim pri-

premama za Svjetski dan mladeži koji će se održati sa Svetim Ocem u kolovozu u Kölnu, i hrvatski su pastoralni i socijalni djelatnici iz Njemačke ovih dana na regionalnim sjednicama razmišljali upravo o temi mladeži. Predavanje pod nazivom „Mladi u Europi — hrvatska perspektiva“ održao je dipl. teolog Daniel Glunčić, ataše u Veleposlanstvu RH u Berlinu, povjerenik za Crkve i vjerske zajednice. Posebno je istaknuto kako bi bilo potrebno izraditi znanstvena istraživanja o situaciji mladih Hrvata u Njemačkoj od kojih se poglavito danas očekuje da se hrabro izbore za svoje dostojno mjesto u njemačkom društvu i Crkvi te tako mogu biti veliki potencijal i svojoj domovinskoj Crkvi i državi. Nadolazeće uskrsno vrijeme je blagoslovljeno vrijeme u kojem se od vjernika očekuje više solidarnosti i međusobnog poštovanja. Neka se uskrslu Krist stalno nastani u ljudska srca i domove i prožme sve svojom ljubavlju! **Urednik**

Iz delegatovog Duhovnog poticaja

Prestrukturiranje Crkve u Njemačkoj

Poštovane čitateljice i čitatelji!
Na sjednici HBK i BK BiH održane u Zagrebu u siječnju ove godine kao delegat za hrvatsku pastvu u Njemačkoj imao sam prigodu upoznati naše biskupe s problematikom s kojom se suočavaju i s kojom će se budućih godina suočavati naši vjernici i svećenici koji žive i djeluju u Njemačkoj. Donosim nekoliko važnijih naglasaka iz tog priopćenja. Preustroj Crkve u Njemačkoj je prozrokovan: krizom vjere, nedostatkom duhovnih zvanja, krizom povjerenja u Crkvu, gospodarsko-socijalnom i demografskom krizom. Činjenice prisiljavaju odgovorne u Crkvi na radikalne promjene na svim područjima života i djelovanja. Prvenstveno se ističu mjere štednje koje bi danas trebale osigurati uvjete normalnog djelovanja Crkve sutra. Težinu predstojećih promjena, posebno u pogledu štednje, dosta dobro oslikavaju riječi kölnskoga pomoćnog biskupa msgr. Trellea: „Mjere će biti šokantne, bolne i djelovat će poput osrednjeg potresa!“ Hrvatska pastva

mora dijeliti poteškoće sadašnjeg trenutka Crkve u Njemačkoj te u hodu tražiti i otkrivati svoje mjesto i ulogu u procesima koji su u tijeku. Katolička Crkva u Njemačkoj je neizmjenno zadužila Katoličku Crkvu među Hrvatima. Istina je također i to da su hrvatski katolici u Njemačkoj kao porezni obveznici ispunjavali svoje obveze prema njemačkoj Crkvi i društvu. Naši pastoralni djelatnici u zajedničkom naporu s njemačkim kolegama moraju uložiti dodatne napore u stvaranju ozračja koje će omogućavati preustroj sadašnjih zajednica. Sveukupna djelatnost mora polaziti od činjenica da je u Crkvi svima sve zajedničko, da među kršćanima ne smije biti stranaca i da je temeljno poslanje Crkve naviještanje Evanđelja! Bit ćemo uvjerljivi i prihvaćeni onoliko koliko budemo sposobni s našeg zrenika analizirati sveobuhvatnost krize te realno i uporno zastupati interese povjerenih nam zajednica. S tim mislima svima želim sretan i blagoslovljen Uskrs! **Vaš fra Josip Bebić**

Žrtve se ne smije zaboraviti

Holokaust je mrlja na savjesti čovjeka. Nacističko uništavanje židovskog, ali i drugih naroda zločin je koji se ne može usporediti s nijednim drugim. Taj jasan stav istaknula je i ovaj puta Sveta Stolica.

Papa je u bolnici — to je bila „glavna vijest“ protekloga razdoblja, a bolest dišnih putova, komplikacije s disanjem i gutanjem, te Papin boravak u bolnici „Gemelli“ doveli su u Rim brojne novinarske ekipe iz cijeloga svijeta. Premda su liječnici Ivanu Pavlu II. rekli da nije dobro stajati uz otvoren prozor, on je ipak uputio pozdrav vjernicima iz svoje sobe na desetome katu bolnice „Gemelli“ u nedjelju 6. veljače. Zajedno s vjernicima Sveti Otac je iz toga „trećeg Vatikana“ izmolio Anđeosko pozdravljenje, koje je uz kratki nagovor pročitao zamjenik u Državnome tajništvu nadbiskup Leonardo Sandri. Sam se Papa jednom našalio da je „Gemelli“, nakon ljetnikovca Castel Gandolfo, „treći Vatikan“ jer je tamo, nakon atentata na njega 1981., boravio čak sedam puta. I ovoga puta je preko mons. Sandrija Papa zahvalio svim vjernicima što su se okupljali i molili za njegovo ozdravljenje. „Tako, i ovdje u bolnici, među ostalim bolesnicima, kojih se s ljubavlju spominjem, nastavljam služiti Crkvi i cijelome čovječanstvu“. Sveti Otac podsjetio je potom na Dan života koji se u nedjelju slavio u Italiji, te pozvao sve da imaju povjerenja u život. „Izazov života“ prvi je od svih velikih izazova današnjega čovječanstva, istaknuo je Ivan Pavao II. i osobno svima okupljenima pred bolnicom i velikome mnoštvu na Trgu sv. Petra podijelio apostolski blagoslov. Bilo je ovo prvo Papino pojavljivanje u javnosti od utorka, 1. veljače, kada je po noći hitno prevezen u bolnicu zbog gripe i s njom povezanih problema s disanjem i gutanjem. Gotovo deset minuta Papa je sjedio uz prozor na desetome katu, pozdravljao vjernike i na kraju tiho rekao: „Hvala“. Liječnici iz Gemellija objavili su da Sveti Otac dobro reagira na lijekove, te da gripa i kašalj jenjavaju. Papa uspijeva i sam jesti, te mu više nije potrebna pomoć kod disanja. Za zdravlje Svetoga Oca u bolničkoj kapeli „Gemellija“ molilo je više od 100 biskupa 5. veljače, redovnici i brojni drugi vjernici, a brzo-

javi s dobrim željama stižu mu iz cijeloga svijeta, dok Papa ističe da i dalje služi Crkvi — ovaj puta preko patnje i bolesti.

Auschwitz: Sramota za čovječanstvo

Drugi veliki događaj koji je odjeknuo u cijelome svijetu bila je proslava 60. obljetnice oslobođenja zatočenika iz zloglasnog nacističkog sabirnog logora u Auschwitzu. Holokaust je mrlja na savjesti čovjeka. Nacističko uništavanje židovskog, ali i drugih naroda zločin je koji se ne može usporediti s nijednim drugim. Taj jasan stav istaknula je i ovaj puta Sveta Stolica, prvo preko pisma Ivana Pavla II. koju je u samome logoru pročitao njegov predstavnik kardinal Jean-Marie Lustiger, a potom i preko nadbiskupa Celestina Migliorea u sjedištu Ujedinjenih naroda u New Yorku. Pridružili su im se, svojim govorima a dakako i molitvama za sve žrtve, crkveni predstavnici i vjernici katolici po cijelome svijetu. U pismu je Sveti Otac taj, kao i sve druge sabirne logore, nazvao „tragičnim plodom programirane mržnje“. „Ovih dana treba se sjetiti više milijuna osoba koje su bez ikakve krivnje podnijele neljudske žrtve i bile uništene u plinskim komorama i krematorijima“, započeo je poruku Papa. Potom je podsjetio da je poput hodočasnika posjetio logor Auschwitz-Birkenau 1979., da je stao pred kamenim spomenicima posvećenima žrtvama. Na njima su bili natpisi na različitim jezicima. Na svim tim jezicima zapisano je bilo sjećanje na žrtve Auschwitz, konkretnih osoba, premda su često potpuno nepoznate: muškarci, žene i djeca. „Tada sam nešto duže zastao uz jedan spomenik s hebrejskim natpisom“, napisao je Papa i podsjetio da je u Auschwitzu židovski narod, koji je od Boga primio zapovijed „ne ubij!“ na sebi doživio što to znači ubiti. Nikome nije dopušteno proći kraj tog spomenika ravnodušno. „Danas ponavljam te riječi. Nikome nije dopušteno, pred tragedijom Shoaha, prijeći preko nje“, smatra Sveti Otac i dodaje kako

se taj programirani pokušaj uništenja cijeloga naroda poput sjene nadvija nad Europom i nad svijetom. „To je zločin koji zauvijek kalja povijest čovječanstva.“ „Ne smije se popustiti pred ideologijama koje opravdavaju mogućnost gaženja ljudskoga dostojanstva na osnovi različitosti rasa, boje kože, jezika i religije. Upućujem ovaj apel svima, a osobito onima koji u ime vjere pribjegavaju nasilju i terorizmu“, opomenuo je Sveti Otac.

U sjedištu Ujedinjenih naroda u New Yorku Općoj skupštini na izvanrednom se zasjedanju 25. siječnja obratio trajni promatrač Svete Stolice nadbiskup Celestino Migliore. Mons. Migliore istaknuo je kako se na taj dan čovječanstvo sjeća „posljedica netrpeljivosti“, zla kojega su svojevremeno počinili nacisti. Sve one koje su smatrali nesposobnima za društvu — židove, slavenske narode, Rome, hendikepirane, homoseksualce i druge — nastavio je mons. Migliore nacisti su odredili za istrebljenje. Ubijali su i one koji su se djelima i riječima opirali njihovoj ideologiji — političare, vjerske poglavare, obične građane. Shoah, sotonski plan istrebljenja cijeloga židovskog naroda, dogodio se u najmračnijem razdoblju ljudske povijesti XX. stoljeća i ostaje velika sramota za cijelo čovječanstvo i njegovu savjest. Svaki muškarac i žena dobre volje, zaključio je mons. Migliore, trebao bi reći: „Nikada više!“ **M. K.**

Majka mu je ubijena u Auschwitzu, zajedno s još 30 rođaka. Prisutnost papinoga izaslanika na proslavi 60. obljetnice oslobođenja zatvorenika iz Auschwitz imalo je i zato još dublje značenje. Jean-Marie Lustiger, nadbiskup Pariza, uvijek je sam sebe nazivao židovskim kardinalom, u ime osobne povijesti koja ga je učinila živim mostom dijaloga. Sin poljskih židova, obratio se na katolištvo sa 14 godina, u kontaktu s obitelji iz Orleansa koja ga je prihvatila, zapravo — spasila. Iskustvo nacizma zauvijek ga je obilježilo.

Domovinska Crkva dobila novog biskupa

„Primjećujete kako se rimokatolički vjeronauk stalno proziva, a oni koji ga prozivaju znaju zašto to čine. Sve vas pozivam na hrabrost, razboritost i na dijalošku otvorenost“, kazao je kardinal Josip Bozanić.

Snimio: M. Sokol

**Novi zagrebački pomoćni biskup
dr. o. Valentin Pozaić**

Blagdan bl. Alojzija Stepinca proslavljen je diljem domovine u četvrtak 10. veljače. U zagrebačkoj prvostolnici misnom slavlju predsjedao je kardinal Josip Bozanić, dok je u blaženikovom rodnom mjestu Krašiću misu predvodio zadarski nadbiskup mons. Ivan Prenda. Akcija pod nazivom „Svako dijete treba obitelj“ provodi se u Hrvatskoj na preporuku Odbora za prava djeteta Ujedinjenih naroda. Ured UNICEF-a za Hrvatsku u suradnji s Ministarstvom zdravstva i socijalne skrbi pokrenuo je program za promicanje i unapređivanje obiteljskih oblika skrbi za djecu bez odgovarajuće roditeljske skrbi. Posebno su zahvalili ravnateljici Caritasa Zagrebačke nadbiskupije Jeleni Brajša koja vodi skrb za djecu bez odgovarajuće roditeljske skrbi te već duže vremena organizira i provodi edukaciju udomiteljskih obitelji. Tisuću i trideset treća proslava sv. Vlaha zaštitnika Dubrovnika i Dubrovačke biskupije završena je 6. veljače odlaskom hodočasnika s gradskim barjacima na Goricu sv. Vlaha u lapadskoj župi sv. Mihajla gdje je euharistijsko slavlje predvodio duhovnik na Vrhbosanskoj bogosloviji don Jozo Tomić. Središnje slavlje bilo je 3. veljače. U zajedništvu s brojnim biskupima i svećenicima predvodio ga je zadarski nadbiskup mons. Ivan Prenda koji je u propovijedi istaknuo da su svi unatoč teškoćama pozvani provoditi moral i etiku od vlastitog stava u obitelji do društvenog poslanja na vrhovima političkog života zemlje.

Moralni teolog — pomoćni biskup

Na Svijećnicu, 2. veljače zagrebački nadbiskup kardinal Josip Bozanić priopćio je u Zagrebu da je papa Ivan Pavao II. imenovao o. Valentina Pozaića, člana Hrvatske pokrajine Družbe Isusove, novim zagrebačkim pomoćnim biskupom. Kardinal Bozanić najavio je da će biskupsko ređenje novoimenovanoga pomoćnog biskupa Valentina Pozaića biti na svetkovinu sv. Josipa, 19. ožujka u zagrebačkoj katedrali. Pater Valentin Pozaić rođen je 15. rujna 1945. godine u Mariji Bistrici u brojnoj obitelji Janka i Agate rođene Salar, koji su već pokojni. Nakon završene osnovne škole, koju je pohađao u Selnici i Bedekovčini, sjemenišnu gimnaziju upisuje na zagrebačkoj Šalati. Po završetku drugoga razreda stupio je u Družbu Isusovu. Filozofsko-teološki studij pohađao je na Filozofsko-teološkom institutu Družbe Isusove u Zagrebu. Za svećenika je zaređen 24. lipnja 1973. godine, a nakon ređenja studij je nastavio u Rimu na Papinskom sveučilištu Gregorijani gdje je 1975. godine postigao bakalaureat iz moralne teologije, a 1984. godine na istome je sveučilištu i doktorirao. Od 1977. do 1979. godine član je uredništva Hrvatskoga programa Radio Vatikana. Nakon završenoga studija vratio se u Zagreb i preuzeo službu profesora moralne teologije na Filozofsko-teološkom institutu Družbe Isusove. Od 1990. do 1994. godine predavao je na Papinskom sveučilištu Gregorijani u Rimu. Vrlo je istaknut u znanstvenom radu osobito na području bioetike. Na Filozofsko-teološkom institutu Družbe Isusove osnovao je Centar za bioetiku, a istraživanja je vršio i usavršavao se u svojoj specijalizaciji u Americi i Europi: na „Joseph and Rose Kennedy Institute of Ethics“ u Washingtonu, na „Linacre Centre for Health Care Ethics“ u Londonu te na „Instituto Borja de Bioetica“ u Barceloni. Od 1990. godine član je Vijeća Hrvatske biskupske konferencije za nauk vjere, a također je i član Vijeća Hrvatske biskupske konferencije za

obitelj te duhovni asistent Udruženja katoličkih liječnika. Od 1994. do 2000. godine bio je rektor Kolegija Družbe Isusove na Jordanovcu. Objavio je mnogo znanstvenih članaka u znanstvenim časopisima, a autor je i više knjiga s područja moralne teologije.

Caritasov Nacionalni program za BiH i Crnu Goru

Dan života proslavljen je diljem domovine 2. veljače. U Požeškoj biskupiji biskup Antun Škvorčević u propovijedi za misnog slavlja kazao je da ne može biti referenduma o abortusu, jer to je Božja zapovijed za kršćane. U dakovačkoj i srijemskoj biskupiji povjerenstvo za pomoć braniteljima provodi novi projekt pod geslom „Samo je u Bogu mir dušo moja“. Susret Caritasovih djelatnika organiziran je na području varaždinske biskupije. Na sve više suicida, posebno među nezadovoljnim hrvatskim braniteljima pokušalo se odgovoriti tribinom koja je održana u Zagrebu 1. veljače o temi „Suicid u Hrvatskoj — kako pomoći i spriječiti ga?“. U Sarajevu je predstavljen Caritasov nacionalni program za razvoj struktura kućne njege u Bosni i Hercegovini i Srbiji i Crnoj Gori. Program provodi Caritas u BiH uz potporu Njemačkog Caritasa i Njemačkog ministarstva za zajedničku gospodarsku suradnju i razvoj. U Sarajevu 29. siječnja održan je prvi susret vjerničkih društava na kojem se okupilo dvadesetak predstavnika vjerničkih društava, udruga, karitativnih i molitvenih skupina iz cijele Bosne i Hercegovine. Katehetska zimska škola održana je u Zagrebu o temi „Vjeronauk u školi i euharistija — euharistija u središtu života kršćana, odgoj djece i mladih za euharistijsko slavlje, školski vjeronauk i euharistija“. Tijekom održavanja škole kardinal Bozanić upozorio je na teškoće u društvu te kazao: „Primjećujete kako se rimokatolički vjeronauk stalno proziva, a oni koji ga prozivaju znaju zašto to čine. Sve vas pozivam na hrabrost, razboritost i na dijalošku otvorenost“. **A.O.**

REGIONALNE SJEDNICE S DELEGATOM

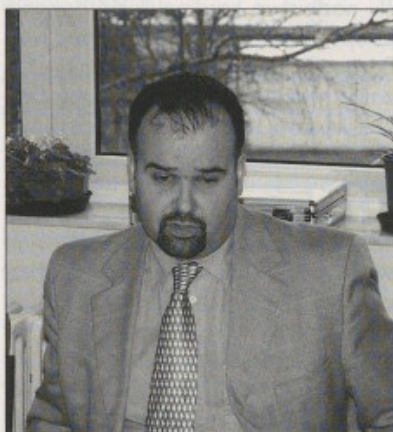
Mladi u Europi — hrvatska perspektiva

Na sjednicama, na kojima se okupilo 124-ero hrvatskih pastoralnih i socijalnih djelatnika iz cijele Njemačke, predavanje o temi „Mladi u Europi — hrvatska perspektiva“ održao je dopl. teolog Daniel Glunčić, ataše u Veleposlanstvu Republike Hrvatske u Berlinu.

Regionalne sjednice hrvatskih pastoralnih i socijalnih djelatnika iz Njemačke na čelu s delegatom fra Josipom Bebićem održane su od ponedjeljka 14. do četvrtka 17. veljače u prostorijama hrvatskih katoličkih misija u Gelsenkirchenu, Hannoveru, Ludwigshafenu te u hotelu „Poinger Hof“ u Poingu kod Münchena, vlasnika Ive Sadrića. Sjednice, na kojima se okupilo 124-ero sudionika, započele su molitvom i meditacijom, a nazočne su pozdravili voditelji misija na čijem su se području održavale sjednice, predsjedatelji regija te delegat o. Bebić koji je iscrpno izvjestio o aktualnostima hrvatske pastve u Njemačkoj te je upozorio na smanjenje broja hrvatskih katoličkih misija u ovoj zemlji. O socijalnoj službi za naše ljude u Njemačkoj govorili su referent Stjepan Herceg iz referata Migracija i integracija centrale Njemačkog Caritasa iz Freiburga te socijalni radnik iz Augsburga Niko Radat. Na sjednici u Ludwigshafenu nazočne je pozdravio i referent za dušobrižništvo katolika drugih materinskih jezika u biskupiji Speyer đakon Hartmut von Ehr.

Veliki doprinos iseljenih Hrvata

Na svim je sjednicama sudjelovao ravnatelj dušobrižništva za Hrvate u inozemstvu mr. Pero-Ivan Grgić koji je nazočnima prenio pozdrave hrvatskih biskupa obiju hrvatskih biskupskih konferencija te posebno predsjednika Vijeća Hrvatske biskupske konferencije (HBK) i Biskupske konferencije Bosne i Hercegovine (BK BiH) za hrvatsku inozemnu pastvu, dubrovačkog biskupa mons. dr. Želimira Puljića. Ravnatelj mr. Grgić je, govoreći o stanju hrvatske pastve u inozemstvu, istaknuo kako u svijetu djeluje 191 hrvatska katolička misija ili župa. U njima je 229 hrvatskih svećenika, a od toga je broja 18 inkar-

Predavač dipl. teolog Daniel Glunčić

dinirano u druge biskupije. Osamdeset i jedan je iz BK BiH, 127 iz HBK te 3 iz Međunarodne biskupske konferencije sv. Ćirila i Metoda. Sto četrdeset sedam je redovničkih, a 64 su dijacezanska svećenika. Iznio je također važan podatak kako su naši ljudi iz inozemstva u 2003. godini putem banaka u Republiku Hrvatsku doznali milijardu i 700 tisuća milijuna američkih dolara, a od 1969. godine naši su ljudi iz inozemstva u Hrvatsku doznali 60 milijardi američkih dolara. To pokazuje, kako je kazao mr. Grgić, kako naši ljudi iz inozemstva nipošto nisu, kako se to zna čuti, na teret Hrvatskoj.

Odgoj mladih za odgovornost

Predavanje o temi „Mladi u Europi — hrvatska perspektiva“ govorio je dipl. teolog Daniel Glunčić, ataše u Veleposlanstvu RH u Berlinu, povjerenik za Crkve i vjerske zajednice. U predavanju je posebno govorio o europeizaciji Europe umjesto proširenja Europe, dijalogu i ulozi Crkve u Europi, mladima u Hrvatskoj pod vidom društvenog odgoja za odgovornost te iseljenoj Hrvatskoj u Njemačkoj — mladima između interkulturalne i asimilacije. Vezano za pitanje mladeži i društveno sociološkog po-

lozaja mladih postavlja je najprije pitanje: Tko su mladi? Kako se može definirati pojam mladi čovjek odnosno mladi ljudi? U tom kontekstu se mora istaknuti da u modernim sociološkim i pedagoškim istraživanjima ne postoji sveobuhvatni pojam mladeži koji vrijedi za sve zemlje i sva vremena. Mora se istaknuti da je pojam mladeži strukturalno i društveno determiniran te se razlikuje u određenom vremenu i prostoru. Na ovom skupu nas zanima pojam i položaj mladeži u Hrvatskoj te posebno situacija mladih ljudi u iseljenoj Hrvatskoj koji se nalaze u Njemačkoj. U tom pogledu se želim pridružiti mišljenju Gordana Črpića. On je u svom izlaganju na socijalnoj tribini Centra za promicanje socijalnog nauka Crkve u 2000. godini u Zagrebu kazao da se zbog specifičnih okolnosti u Republici Hrvatskoj (promjena društveno političkog sustava, ratno vrijeme) granica mladosti može ograničiti u Hrvatskoj do 35. godine. Črpić je ustvrdio svoju tezu na podacima koji su prikupljeni u okviru projekta „Vjera i moral u Hrvatskoj“ koji je Katolički bogoslovni fakultet Sveučilišta u Zagrebu organizirao pod vodstvom pok. prof. dr. Marijana Valkovića. U analizi društveno sociološkog položaja mladih u Hrvatskoj Črpić dolazi do zaključka da mladi u Hrvatskoj imaju nisko povjerenje u pojedine temeljne društvene institucije. Razlog takvog stajališta Črpić vidi i u društveno sociološkim okolnostima bivšeg totalističkog komunističkog režima koji je ljudsku slobodu ograničavao u okvirima svog ideološkog sustava. Mladi se ponašaju po principu: „Ne mogu ništa promijeniti, stoga se ne trebam nigdje ni angažirati?“ Takvo shvaćanje života Črpić opisuje pasivnim i defetističkim. Nasuprot tome poglavito iz crkveno kršćanskih krugova pokušava se utjecati na mlade u smislu optimističkog svjetonazora, da u svemu ipak vide

nešto dobro. Črpić se na obadva gledišta životnog ustroja mladog čovjeka kritično osvrnuo ističući: „Nažalost, oba ta stava izražavaju, prema našem mišljenju, duboko defetistički pristup društvenoj stvarnosti. Oba su usmjerenja na pasivnost: jedan zbog toga što otvoreno izražava nemogućnost da se bilo što promjeni ili učini — sve se događa izvan volje i utjecaja sudionika (naše volje), pa se onda i traži stalna zaštita od ljudi u poziciji moći ili nekih drugih sila, a drugi jer se kroz njega u svemu pokušava vidjeti dobro, pa se u konkretnoj stvarnosti ništa bitnoga i ne treba mijenjati.“. Polazeći od te pretpostavke hrvatski znanstvenik ističe potrebu za odgajanje mladih u smislu odgajanja za odgovornost kako bi preuzeli odgovornost u životu. U tom kontekstu Črpić apelira: „Potrebno je snažan naglasak staviti na odgojno obrazovane institucije. Naše se školstvo još uvijek paternalistički odnosi prema mladima i autoritarno je postavljeno — ne odgaja se za odgovornost, već poglavito na poslušnost. Svi misle, brinu se za mlade, no treba i mladima dati priliku da se brinu za sebe, da budu odgovorni, a ne ih do 35. godine držati pod etiketom mladi, neiskusni, neodgovorni, nepouzdan i itd.“ Mislim da je kritika opravdana kad Črpić ističe da se u budućem hrvatskom društvu uz poticaj političkih čimbenika te uz verifikaciju postojećeg društvenog sociološkog sustava mora potaknuti izgradnja odgovarajućeg institucionalnog odgojno-obrazovnog sustava, koji će mla-

Sudionici su pažljivo pratili predavanje

de ljude osposobiti za preuzimanje odgovornosti u društvenom poretku domovine. U tom kontekstu se u Crkvu polaže velika nada koja je već sada suočena s predstojećim izazovima obnove društva i vlastitih struktura. U tom pogledu se može shvatiti pojam Svetog Oca Ivana Pavla II. kada govori o evangelizaciji Europe, kazao je Daniel Glunčić.

Istraživanja o mladima u Njemačkoj

U nastavku je dodao: „Mora se istaknuti da znanstvena istraživanja o situaciji mladih Hrvata u Njemačkoj ne postoje. Nastanak hrvatske mladeži u Njemačkoj povezan je s

dolaskom prve generacije Hrvata u SR Njemačku. Početkom šezdesetih godina, posebno 1968. godine nakon potpisivanja „Anwebeabkommens“ između tzv. SFRJ i Njemačke omogućen je strukturirani dolazak hrvatskog pučanstva na područje SR Njemačke. U tom kontekstu se hrvatske obitelji mogu strukturalno klasificirati u tri kategorije: dolazak obadva braćna druga — djeca su se rodila u Njemačkoj; otac dolazi sam — kasnije se pridružuje supruga i u domovini rođena djeca i hrvatski građani koji rade odvojeno od supruge i djece — djeca se odgajaju u domovini. Cijela prva generacije živi u raskoraku između domovine Hrvatske i potrebe boravka u tuđini u Njemačkoj. Mlada generacija koja posjeduje hrvatsku putovnicu odgaja se i raste u njemačkom društvu, te se s vremenom sve više uklapa i snalazi u okolnostima njemačkog društveno-sociološkog konteksta i to znatno bolje od svojih roditelja. Povezanost s domovinom se ističe većinom u održavanju svog hrvatskog identiteta posebice kroz povezanost i rad u hrvatskim katoličkim misijama. S promjenama početkom 1990. godine ostvarena je vjekovna želja hrvatskog naroda — slobodna i suverena država Hrvata. Od tog trenutka se 'dimenzija identiteta' reducira u hrvatskih katoličkim misijama te u njima sve više dolazi do izražaja čisto euharistijska i liturgijska komponenta“, kazao je na kraju Daniel Glunčić. Nakon predavanja razvila se plodna diskusija.

Tekst i snimci: A. Polegubić

Najveći broj sudionika okupio se u Ludwigshafenu

MÜNCHEN

Blagoslovljen i otkriven kip bl. Alojzija Stepinca

Svečano euharistijsko slavlje predvodio je i kip blagoslovio kardinal Josip Bozanić.

Blagdan bl. kardinala Alojzija Stepinca o 45. obljetnici njegove blažene smrti svečano je proslavljen od 6. do 13. veljače u Hrvatskoj katoličkoj misiji (HKM) München pod geslom „U tebe se, Gospodine, uzdam!“. Nakon svečanog euharistijskog slavlja u subotu 12. veljače u crkvi sv. Pavla otkriven je i blagoslovljen kip bl. Alojzija Stepinca u dvorištu tamošnje misije. Svečano euharistijsko slavlje u punoj crkvi sv. Pavla u glavnom gradu njemačke Slobodne države Bavorske u Münchenu predvodio je u nedjelju zagrebački nadbiskup metropolit, predsjednik Hrvatske biskupske konferencije kardinal Josip Bozanić u zajedništvu s pomoćnim biskupom Nadbiskupije München-Freising mons. Engelbertom Sieblerom, provincijalom Franjevačke provincije Presvetoga Otkupitelja sa sjedištem u Splitu dr. fra Željkom Tolićem, ravnateljem dušobrižništva za Hrvate u inozemstvu mr. Perom-Ivanom Grgićem, delegatom za hrvatsku pastvu u Njemačkoj fra Josipom Bebićem, voditeljem referata za dušobrižništvo katolika drugih materinskih jezika u Nadbiskupiji München-Freising mons. Wolfgangom Huberom, domaćinom voditeljem HKM München fra Tomislavom Dukićem te s još 29 biskupijskih i redovničkih hrvatskih i drugih svećenika, te uz asistenciju dvojice dakona.

Među visokim gostima misi su između ostalih pribivali i ministar vanjskih poslova Republike Hrvatske (RH) u ostavci Miomir Žužul, ministar obrane RH Berislav Rončević, generalni konzul Generalnog konzulata RH u Münchenu Zvonko Plečaš zajedno s konzulima Markom Perićem i Jakovom Ljubičićem, konzul Generalnog konzulara Republike Bosne i Hercegovine u Münchenu Nikica Džambo te slavodobitnik ovogodišnje Sinjske alke Neven Bikić. Euharistijskom slavlju prethodio je ophod od sakristije do glavnog oltara ispred kojega je bila položena slika bl. Alojzija Stepinca, a iza oltara su bile podignute zastave Hrvatske i Bavorske.

Na blagoslovu i otkrivanju kipa okupio se veliki broj vjernika

Svima, poglavito kardinalu Josipu Bozaniću riječi dobrodošlice uputio je o. Dukić. „O 45. obljetnici smrti bl. Alojzija Stepinca unosimo u Europu ono najvrjednije i najsvetije što naša domovina ima. Čašćenjem bl. Alojzija Stepinca opredjeljujemo se za živo evanđelje, za evanđelje vjere, ljubavi, istine i pravde. I ovaj je dan svima nama poziv da prenosimo istinu o bl. Alojziju Stepincu diljem svijeta.“ Potom je sve na njemačkom jeziku pozdravio kardinal Bozanić poglavito mons. Sieblera zamolivši ga neka prenese pozdrave nadbiskupu Nadbiskupije München-Freising kardinalu Friedrichu Wetteru. Na pozdravima je uzvratio mons. Siebler koji je prenio pozdrave kardinala Wettera.

Bl. Alojzije Stepinac — bedem Crkve u Hrvata

Kardinal Bozanić je u uvodnoj riječi kazao kako je ovih dana hrvatski narod u duhovnom pokretu. „Idemo za Stepincem. I danas smo došli ovamo da bismo još jače krenuli za njim.“ U nadahnutoj propovijedi kar-

dinal Bozanić je između ostalog kazao kako je za bl. Alojzija Stepinca Sveti Otac Ivan Pavao II. rekao da je bedem Crkve u Hrvata, da je najsvjetliji lik Crkve u hrvatskom narodu. „Vaša nazočnost, braćo i sestre, u ovolikom broju govori tko je Stepinac za vas. On je od početka svoje biskupske službe puno značio za Crkvu u hrvatskom narodu. To su dobro osjetili oni koji nisu željeli dobro Crkvi. Zato su ga zatvorili i poslije otjerali u zatočeništvo te pomišljali da će njegovom smrću stvar završiti. Ali upravo od njegove smrti, od onog dana u zagrebačkoj katedrali koji se zbio na sutrašnji dan godine 1960. Stepinčev je grob postao cilj hodočašća. Stepinac nije sam. I blagdanom i svagdanom, i ujutro i kroz dan, i navečer netko je uvijek pokraj njegova groba“, kazao je kardinal Bozanić. Na pitanje tko je Stepinac danas i što nam on poručuje, kazao je: „Stepinac je za nas Božja blizina. On predstavlja Boga blizu. Boga koji je blizu nas. Naprosto, preko i uz Stepinca osjećamo Božju nazočnost. Zato svatko tko se približava Stepincu po Stepincu se približava

i Bogu. Bl. Alojzije zrači Božjom blizinom. Stepinac je stoga najprije za nas Božja blizina. Bl. Alojzije Stepinac je čovjek nade, koji se pouzda u Boga, koji živi ovaj život s pouzdanjem i vjerom u Boga, s vjerom da na kraju Bog pobjeđuje i da Bog svoje ne napušta. Stepinac nas danas zove na kršćansku nadu. Stepinac je za nas učitelj kršćanske stvarnosti. Savjest mu je čista. To je on mirne duše i srca mogao reći 3. listopada 1946. pred komunističkim sudom. Na isti dan, 3. listopada 1998. to je povjedočio Ivan Pavao II. u Mariji Bistrici. Stepinac je nadalje mučenik za crkveno jedinstvo i zajedništvo. Njega se nastojalo odcepiti od Rima da bi se tako razbilo Crkvu. Ali Stepinac je uvijek bio čovjek Crkve zato je bio spreman trpjeti i umrijeti, ali uvijek ostati čovjek Crkve, osjećati Crkvu kao svoju duhovnu obitelj", kazao je kardinal Bozanić dodajući kako to konkretno u životu vjernika znači redovito dolaziti nedjeljom i blagdanima na sv. misu, živjeti onu ljubav koju promiče evanđelje. „Stepinac je za nas i učitelj hrabroga kršćanskog domoljublja. On je mirno govorio i svjedočio da hrvatski narod ima pravo na svoju državu. Stepinac je svoje domoljublje živio u konkretnim prilikama svoga života. Bio je čovjek za čovjeka, za potrebne; bio je onaj koji je ljubio svoje", istaknuo je između ostalog kardinal Bozanić, po-

tičući roditelje posebno na odgoj svoje djece te istaknuo kako nam je u ovo vrijeme potrebna Stepinčeva jasnoća kako bismo mogli jasno razabrati prave ljudske i kršćanske vrijednosti i njih u svome životu slijediti.

Veliki događaj za grad München

U prikaznim darovima vjernici su u narodnim nošnjama prenijeli grudu hrvatske zemlje, lance kao simbol oslobođenja iz okova, životpis bl. Alojzija Stepinca te kruh i vino. Na kraju misnog slavlja u ophodu se išlo od obližnje crkve sv. Pavla do misije gdje su kardinal Bozanić i pomoćni biskup Siebler nakon najave fanfara, čitanja životopisa bl. Alojzija Stepinca na hrvatskom i njemačkom jeziku, te puštanja golubova mira otkrili kip bl. Alojzija Stepinca ispred kapele posvećene blaženiku u čast. Potom je kip blagoslovio kardinal Bozanić. Nakon hrvatske i bavorske himne u ime Vlade RH i predsjednika Vlade dr. Ive Sanadera nazočnima se obratio ministar Žužul. Kazao je neka sve lik bl. Alojzija Stepinca neprestano podjeća na jedinstvo iseljene i domovinske hrvatske. Prigodnu riječ uputili su i provincijal dr. Tolić, mons. Huber, predstavnik Bavorskog parlamenta, vlč. Grgić te delegat o. Bebić koji je kazao kako kip bl. Alojzija Stepinca nije samo do-

gađaj samo za Hrvate u Münchenu već i za cijeli grad München.

U čast hrvatskim mučenicima

Kardinal Bozanić je uglednicima iz crkvenog i društvenog života podijelio medaljone bl. Alojzija Stepinca. Na kraju je klapa „Croatia“ iz Münchena otpjevala nekoliko pjesama, a o. Dukić je srdačno zahvalio svima koji su doprinijeli ostvarenju kipa, kojega je autor Mladen Mikulan, a izradila ga je lijevaonica „Ujević“.

Misno slavlje uveličao je župni zbor pod ravnanjem s. Nikoline Bilić uz pratnju misijske tamburaške skupine „Bijeli golubovi“ koju vodi Gabriel Valo, a poseban ures slavlju dali su mladi i stariji vjernici obučeni u narodne nošnje iz svih hrvatskih krajeva.

Misnom slavlju i blagoslovu i otkrivanju kipa prethodila je duhovna obnova koju je od 6. do 9. veljače predvodio mons. dr. Juraj Batelja. On je u sklopu obnove održao predavanja: „Hrvatski katolici u kršćanskoj Europi“, „Euharistijsko otajstvo i bl. Alojzije Stepinac“ i „Kako pobijediti zlo?“. U četvrtak 10. veljače, na spomendan bl. Alojzija Stepinca, misno slavlje predvodio je provincijal dr. o. Tolić, a u petak 11. veljače delegat o. Bebić. U nedjelju 6. veljače u kapeli bl. Alojzija Stepinca otvorena je foto-izložba o svetačkom životu kardinala bl. Alojzija Stepinca. U petak 11. veljače svečanu večeru za uglednike iz crkvenog i društvenog života upriličio je generalni konzul Zvonko Plečaš. U subotu je svečani objed za goste priređen u hotelu „Poinger Hof“ u Poingu kod Münchena, vlasnika Ive Sadrića. Pritom je Ivo zajedno sa suprugom Ružom kardinalu Bozaniću darovao kalež i uskrсну svijeću.

Slavlje je završilo u nedjelju 13. veljače u „Njemačkom kazalištu“ recitalom s pjesmom u čast bl. Alojziju Stepincu i hrvatskim mučenicima, autora fra Blaža Toplaka. Potom je slijedio nastup folklone misijske skupine „Fra Andrija Kačić Miošić“ i Udruge „Diaspora“ iz Zagreba. Priredena je i aukcija slika pod nazivom „Dar hrvatskoj dijaspori“. U večernjim satima prigodni koncert održao je Marko Perković Thompson. HKM München u petak 25. veljače organizira zahvalno hodočašće u Mariju Bistricu, Krašić i Stepinčev grob u zagrebačkoj katedrali.

Tekst i snimke: A. Polegubić

Za vrijeme misnog slavlja u punoj crkvi sv. Pavla

HKM NEUSS

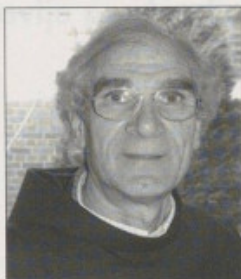
Mala aktivna hrvatska zajednica

**|| Hrvatska katolička misija Neuss osnovana je 13. studenoga 1975., a broji ||
1200 vjernika.**

Hrvatska katolička misija (HKM) Neuss (Vichowstr. 21, 41464 Neuss; tel. 02131 80314; fax. 02131 6069475) osnovana je 13. studenoga 1975., a broji 1200 vjernika. Od početka je vode svećenici franjevaci Franjevačke provincije Presvetoga Otkupitelja sa sjedištem u Splitu.

Iz povijesti misije

U Neussu su Hrvati nazočni od vremena kad su morali bježati od protuhrvatskog režima u tadašnjoj zajedničkoj državi. Njihov se broj naglo povećavao od kraja 60-ih godina prošloga stoljeća. Istovremeno se pojačavala i pastoralna aktivnost domovinske Crkve koja je nastojala sustavno duhovno skrbiti za Hrvate katolike diljem svijeta. Poveći pristigli broj Hrvata katolika u Neussu bio je razlogom da se osnuje HKM Neuss. U početku se za Hrvate katolike na području Neussa duhovno skrbio svećenik iz Kölna. Godine 1970. osnovana je HKM Düsseldorf koja je obuhvaćala gradsko područje Düsseldorfa, Mettmann, Wuppertal, Bergheim, Grewenbroich i Neuss. Za prvog voditelja HKM Düsseldorf je imenovan fra Rafael Begić koji je svoje prvo privremeno sjedište imao na području grada Neussa (Graf-Landerbergstr. 3), jer u Düsseldorfu nije odmah uspio pronaći stan. U rujnu 1975. u Düsseldorf dolazi pok. fra Danijel Milas kako bi preuzeo novoosnovanu misiju Neuss za koju je dobio službeno odobrenje od Ordinarijata u Kölnu

Voditelj misije
fra Miroslav
Modrić

13. studenoga 1975. (dokument br. 83030/75). O. Milas je misiju vodio do 1979. Nakon njega voditeljem misije postaje fra Tomislav Duka (od 1979. do 1983.), zatim fra Stjepan Maleš (od 1983. do 1989.) te od 1989. današnji voditelj misije fra Miroslav Modrić. Kao pastoralne suradnice u misiji od početka djeluju školske sestre III. Reda sv. Franje Mostarske provincije. Dosad su djelovale s. Nevenka Babić i s. Stjepanka Saraf. Od 1. rujna 2004. kao pastoralna suradnica djeluje s. Ljiljana Kovač.

Razne misijske aktivnosti

Mise se nedjeljom služe u crkvi sv. Marije u Neussu u 12.30 sati te u crkvi sv. Gereona u Bergheimu u 16 sati. U misiji je dobro organizirana skupina čitača koja broji 15 starijih i 15 mladih članova. Iz nedjelje u nedjelju na misi čitaju naizmjenice, a sastaju se više puta godišnje. Ministrantska skupina broji dvadeset članova. Članovi se sastaju povremeno. U misiji je ranije djelovala i folklorna skupina. Za sakramete pričesti i potvrde, koji će biti u lipnju sljedeće

godine, priprema se pedesetero djece i mladih. Nakon toga bi HKM Neuss prestala sa samostalnim djelovanjem. Aktivan je također i mješoviti misijski zbor. Tijekom godine organiziraju se razne pobožnosti: primjere prvi petci, pobožnost sv. Anti i sv. Ivi, a posebno valja istaknuti pobožnost križnoga puta u korizmi koja se održava nedjeljom prije mise, a u kojoj posebno sudjeluju jedanput očevi, drugi put majke, pa mladići, djevojke te djeca. Valja također istaknuti i vrlo dojmljivo čitanje Muke u Velikom tjednu. Prethodno se napravi raspored i podijele uloge, vjernici se brižno spremaju. Pastoralno vijeće u klasičnom smislu ne postoji, ali je župniku uvijek pri ruci skupina od desetero vjernika koja je posebno aktivna za misijske proslave, poglavito za nikolinjsko-božićnu proslavu. U misiji povremeno izlazi misijski list „Vjesnik“ u kojem se objavljuju teološka razmišljanja, važnije obavijesti, upute i sl. Misija također svake godine na kraju školske godine u lipnju organizira tri dana izlet s djecom do 8. razreda. Nakon povratka u misiji se nedjeljom služi misno slavlje i tako završava vjeronaučna godina.

U Neussu je župni stan u sklopu kojega su još dva ureda tako da se vjernici u određenim prigodama sastaju u tim prostorijama, a na raspolaganju su im i prostorije koje se nalaze u sklopu Caritasa u blizini crkve sv. Marije u Neussu. Od hrvatskih društava u Neussu djeluje Hrvatsko kulturno društvo „Krešimir IV.“

Zamjetan broj akademski obrazovanih vjernika

„Valja istaknuti kako je među Hrvatima u misiji popriličan broj akademski obrazovanih ljudi. Vjernici se rado odazivaju posebno kada su u pitanju razne socijalne i karitativne akcije koje traju do danas. Radi se o maloj, ali vrlo aktivnoj zajednici. Naši ljudi misiju doživljavaju svojom i s njom žive. Posebno bih želio pohvaliti dugogodišnji rad sestara koje su sustavno radile s djecom, mladima, a također i odraslima“, kazao je voditelj misije o. Modrić.

Vjernici za vrijeme mise u crkvi sv. Marije u Neussu

Pastoralna suradnica s. Ljiljana Kovač prije nego je došla u misiju, djelovala je u HKM Köln i Mettmann. Nakon toga se vratila u domovinu, odakle je došla u Neuss. Zajedno sa svojim sestrama stanjuje u Kölnu. Aktivna je u držanju vjeronauka, probama pjevanja, radu s djecom i ministrantima. Također pomaže u župnom pastoralnom radu, organiziranju proslava. Jednom riječju, u misiji je uvijek kada treba. „Osjećam da djeca i mladi nedovoljno poznaju hrvatski jezik, a tu je odgovornost prije svega roditelja. Da bi se s njima uspješno radilo, bilo bi potrebno govoriti isključivo njemački. Da nisam ranije bila u Njemačkoj, bilo bi to teško razumjeti. Mislim da bi roditelji trebali kod kuće govoriti hrvatski, a također bi djeca trebala biti više mo-

ma, ali bilo je problema oko pronalaska prikladnih termina. Zanimljivo je da se mladi posebno rado odazovu kad su u pitanju prigodne misijske priredbe i proslave. Nakon prošlogodišnjeg seminara kojeg je u našoj misiji vodio dr. fra Ante Vučković formirala se molitvena skupina koja je redovito dolazila na pobožnosti u misiju. Među članovima skupine bio je i veći broj akademski obrazovanih ljudi. Redovito se odazivamo na hodočašća u Neviges (na Duhovski ponedjeljak) i Kevelear (1. nedjelje u listopadu). Osim toga, uskoro se spremamo i na hodočašće s našim misijama iz Kölna i Wuppertala u Rim, Padovu, Loreto, Asiz. Vjernici su više puta hodočastili u Lurd i dva puta u Fatimu i Santiago de Compostela. Naša je misija po-

znata i po tome što je puno puta organizirala hodočašće u Svetu zemlju, tako da je iz skoro svih naših obitelji iz Neussa netko bio u Svetoj zemlji. U posljednje smo vrijeme stali zbog političkih poteškoća koje su tamo prisutne, ali nije situacija tako loša koliko izgleda. Hodočasnike ne ugrožava ni jedna ni druga strana. Organizirali smo i nekoliko putovanja mladih u domovinu“, kazao je o. Modrić. Govoreći o su-

radnji misije s domaćom njemačkom Crkvom dodao je: „Mogu reći da posebno dobru suradnju gajimo s njemačkim župama u čijim crkvama služimo mise, a također i sa župom sv. Pija u sklopu koje se nalazi i župni stan. Mogu posvjedočiti da su Nijemci vrlo ljubazni prema nama i rado se odazovu na pomoć. Naš narod sa svojim obilježjima rado sudjeluje u tijelovskoj procesiji koja se organizira na razini grada Neussa.“

Kako nakon „zatvaranja misije“?

O. Modrić se osvrnuo i na najavljeni skori prestanak sa samostalnim djelovanjem misije. Pritom je kazao:

„Mislim da bi u svakom slučaju bilo veoma važno u Neussu i dalje služiti misu na hrvatskom jeziku. Onaj svećenik koji dođe u pastoralnu jedinicu koja će se ubuduće vjerojatno zvati Düsseldorf trebao bi zadržati sv. mi-

Pastoralna suradnica s. Ljiljana Kovač

su u Neussu. Ako se to ne dogodi, bojim se da će odavde veoma malo ljudi ići na misu u Düsseldorf. Mislim da je tu dovoljno osposobljena skupina ljudi koja će biti od pomoći svećeniku kako bi se i ubuduće uspješno organizirao pastoralni rad. Najviše me je strah za naše mlade koji se još uvijek nisu dovoljno integrirali u njemačko društvo i Crkvu. Iako se čuju glasine o zatvaranju misije ove godine, moram jasno reći kako će se to dogoditi ipak sredinom iduće godine, a ne ove. To su nam više puta istaknuli predstavnici biskupije. Do toga ima više od godinu dana. To je jedan razuman rok kako bi se mogli pripremiti vjernici te naći rješenje daljnjega hrvatskog dušobrižništva u Neussu. I javno sam rekao, ako bude sv. misa i dalje u Neussu, a ja duboko vjerujem da hoće, jer tome idu u prilog duboki pastoralni razlozi, onda se tu za naše ljude neće mnogo promijeniti. Svećenik će dolaziti iz Düsseldorfa. Problem će biti što se u misiji dokida mjesto sestara kao pastoralnih suradnica, pa će se morati naći rješenje kako dalje organizirati vjeronaučnu pouku.“

Tekst i snimke: A.P.

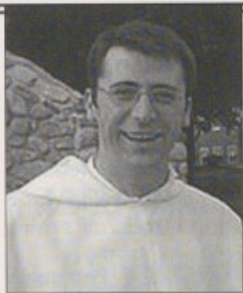
Nastup misijskog mješovitog zbora

tivirana kako bi rado dolazila u misiju. Valja zamjetiti da se kod onih obitelji od kojih jedan nije Hrvat, više pozornosti posvećuje učenju hrvatskog jezika. Važno je da roditelji djecu uče onaj jezik koji poznaju, a to je hrvatski. Njemački će oni lako naučiti u školi i u društvu“, istaknula je s. Ljiljana.

O. Modrić je dodao kako mladi još uvijek dobro poznaju hrvatski, a djeca imaju dosta poteškoća. „Mnogi roditelji su radosni što mogu djecu slati na vjeronauk, jer djeca tada ujedno uče i hrvatski jezik. U Neussu postoji hrvatska dopunska nastava, ali nije dovoljno posjećena. Također je prisutan problem koji je i u drugim našim misijama, a to je osipanje mladih nakon sakramenta potvrde. Unatoč tome kod nas je redovito na misi tridesetak mladih. Mislim da je važno da roditelji kod svoje djece prodube svijest o važnosti poznavanja uz njemačkaki i hrvatskoga jezika. Pokušali smo raditi i s mladim bračnim parovi-

Dio misijske ministrantske skupine

Piše: fr. Frano Prcela, O.P. (Chicago)

Uskrsnućem u Galileje naših dana

Tražiti Isusa u Galileji znači tražiti ga tamo gdje on jest: u predgrađu beznadnih, na strani manjine, pri planiranju mira, kod obespravljenih, siromašnih...

Radosna vijest uskrsnuća prema pisanju evanđeliste Marka (16, 1-8) nije baš uskrsno Evanđelje. Od svega onoga što povezujemo uz blagdan Uskrsa, u tom Evanđelju nema ni traga. U njemu nije riječ o radosnoj uskrsnoj Aleluji. Dvije Marije skupa sa Salomom na putu su prema Isusovu grobu, kao što svatko od nas ide posjetiti grob svojih bližnjih. Sa sobom nose razne pomasti, kao što današnji posjetitelj groblja nosi buket cvijeća ili svijeću. Naime, hod na groblje sve je drugo samo ne uskrsna šetnja ili uskrsni Aleluja. Za žene iz Evanđelja odlazak na Isusov grob nije uskrsno jutro (Uskrs) nego je još uvijek noć (Veliki petak). Realno gledajući, Isusova smrt na križu bila je katastrofalna za njegove sljedbenike i sljedbenice. Jer Isusovo poslanje, njegove riječi i djela bila su tim sramnim krajem, barem za trenutak, opovrgnute. Shodno izvješću evanđeliste Marka, odlaskom na grob žene su pokapale i svoje posljednje nade. Jer, Gospodin je mrtav i priča s njim čini se završenom. Što im preostaje u njihovom beznadu? Običaj kaže: s pomastima i miomirisima otkloniti zadah raspadnutog tijela, tj. time „sačuvati“ izvanjski izgled tijela odnosno spomen na pokojnika. To je i bilo sve čega su se Marije „sjetile“ ponijeti sa sobom: miomirisne pomasti kako bi ispunile svoju obvezu prema pobožnim židovskim običajima. Sjećanje na riječi, koje je Isus nekoć govorio, tu memoriju izgleda nisu više imale u svom hodu na Isusov grob. Bespomoćno stoje pred grobom. I nitko, i ništa im u prvi trenutak ne pomaže razbiti tugu. Ono što bi im u tom trenutku trebalo jest prisjećanje na Isusove riječi. Držale su se običaja, stoga su sa svojim miomirisima željele „pokojnom Rabiju“, Isusu otkloniti zadah smrti, ali dogodilo se obrnuto. Nisu one Učitelju odstranile zadah smrti, nego on njima. Isus je to tako učinio što ih je podsjetio na svoju propovijed, na svoja djela, na riječi života koje su im omogućile „shvatiti prazan grob“. I mi se svake godine okupljamo oko Isusovog groba i svake se godine nalazimo u opasnosti da pretvorimo blagdan Uskrsa u svečanost zabo-

rava. No, Uskrs nije i ne smije biti samo komemoriranje vjere u uskrsnuće, slavlje tradicije uskrsnih običaja. Uskrs nije običaj. I žene na grobu Uskrsnog jutra mislile su samo na ispunjenje običaja; naime, iskazati poštovanje mrtvima! Ali zaboravile su poruku o vječnom životu, koju su tako često znale čuti iz Isusovih usta. No, da bi se Uskrs i u našoj vjeri, našem životu dogodio, potrebno nam je i više od uskrsnih običaja. Što je na primjer s našim sjećanjem na uskrsnu poruku?

Isus je uskrsnuo! Možemo li naslutiti, što to znači?

O ženama se u evanđeljima kaže: „One izidu i udare bježati od groba, spopade ih strah i trepet“ (Mk 16, 8). To je sve više nego li radosna uzbuđenost uskrsnog jutra. Ne odzvanja „Aleluja“ s njihovih usana. Jer, gdje je Bog neposredno na djelu, tu čovjek ostaje bez riječi. To se dogodilo i ženama na uskrsno jutro, bile su izvan sebe i u strahu. Francuski filozof i osvjeđeni ateist Jean-Paul Sartre bio je upitan na smrtnoj postelji od jednog svog prijatelja, vjeruje li u život poslije smrti. Protivno svojim dotadašnjim stavovima, kako je sa smrću kraj, Sartre je odgovorio: „Možda“. S tim „možda-vjeronjem“ zasigurno Sartre nije usamljen. I mnogi kršćanin stoji sa zbunjenošću pred smrću, i onim poslije, ako će ga biti. „Očekujem uskrsnuće mrtvih i život budućega vijeka“ — molimo u vjeronjenu svake nedjelje pri euharistijskom slavlju. Očekujemo li uistinu to uskrsnuće? I život vječni? Statistike nam kažu, da mnogi kršćani, i uopće oni koji idu u crkvu, sve više se odriču vjere u život vječni, ili barem je smatraju jednom prilično nesigurnom stvari. Još zabrinjavajuće bi izgledale brojke, kada bismo se pozabavili pitanjima: Je li to očekivanje, vjeronjanje u život vječni i uskrsnuće igraju sada u mom životu neku ulogu? Je li to stvar naše svakodnevnice čežnje? Dabome, potpuno odsutna vjera u uskrsnuće i vječni život nije; vjerujemo ili pak želimo ponovno sresti draga lica, koja su nas prerano napustila. Na, koncu konaca, ta vjera

je zasigurno još nešto intenzivnija, kada se pozabavimo ovozemaljskim nepravdama, pred kojima stojimo bespomoćni, nadajući se konačnoj „pravdi za sve, po istoj mjeri“. Što je pak oporuka Uskrsa? Što za nas znači uskrsnuće ili bi trebalo značiti? U svakom slučaju, Bog je na grobu Isusa iz Nazareta udario novi početak, time započinje jedna nova epoha, nastaje jedna nova stvarnost, koja više nije pod predznakom smrti. Dabome, za nas današnju „uskrsnu zajednicu“ sve ovisi o tome da prekretnica iz smrti u život i s nama zaživi! „Isus je uskrsnuo!“ — pjevamo i pjevat ćemo ovih uskrsnih dana. Sad je na nama da prevedemo te riječi u naš život — bez skraćivanja, jer Uskrs se ne može slaviti i tako činiti kao da je sve ostalo pri starom. Uskrs ima svoje posljedice, ne samo za žene na Isusovu grobu, nego također i za nas. Jer Uskrs nije za dekoriranje života. Dosljedno slaviti Uskrs, vrlo je zahtjevano! Uskrs, uskrsnuće se ne odnosi samo na Nazarećanina, Uskrs se tiče svih nas. Ono odlučno za Uskrs Bog je već učinio. činjenica uskrsnuća nam je u biti isuviše poznata da bi uistinu bila iznenađujuća. Uskrsnuće znači da je šutnja smrti razbijena. Isus koji je bio mrtav, govori. Gdje se uskrslog Krista može sresti? „Pred vama ide u Galileju; ondje ćete ga vidjeti, kako vam je rekao“, (Mk 16, 7). Što to znači za apostole, što znači za nas ići u Galileju? Ići u Galileju znači vratiti se počecima. Povratak onome što je Isus naučavao, povratak njegovoj propovijedi. Jer taj korak natrag, povratak počecima jest zapravo hod naprijed. Galileja je bila omražena zemlja pogana, ateista, za pobožne tamo nije bilo dobro biti.

A upravo tamo Isus šalje svoje učenike. Tamo ih hoće, tamo i nas želi vidjeti. Galileja — u tom kontekstu — znači promjenu smjera, životnog smjera svakodnevnim obraćenjem. Tražiti Isusa u Galileji znači tražiti ga tamo gdje on jest: u predgrađu beznadnih, na strani manjine, pri planiranju mira, kod obespravljenih, siromašnih... Galileja ima puno imena! Stoga, svima nama želimo radostan i dosljedan hod u Galileje naših dana!

Die Umstrukturierung der Kirche in Deutschland

Verehrte Leserinnen und Leser!

Bei der Sitzung der Kroatischen Bischofskonferenz und der Bischofskonferenz Bosnien-Herzegowinas, die am 24. Januar 2005 in Zagreb stattfand, hatte ich als Delegat für die Kroatenseelsorge in Deutschland die Gelegenheit, unsere kroatischen Bischöfe mit der Problematik vertraut zu machen, mit der unsere in Deutschland lebenden Gläubigen und Priester derzeit konfrontiert sind und mit der sie sich auch in Zukunft befassen müssen. Hier veröffentlichen wir nur eine Zusammenfassung meiner, an die Bischöfe gerichteten, Auslegung.

Das Jahr 2005 wird für alle kroatischen katholischen Missionen in Deutschland mit großen Umbrüchen verbunden sein. Die Ursachen für die Umstrukturierung der Kirche in Deutschland liegen in der Glaubenskrise, dem Rückgang an geistigen Berufen, der Krise des Vertrauens in die Kirche und der wirtschaftlich-sozialen und demographischen Krise. Gemäß den statistischen Erhebungen wird die Anzahl der Katholiken in Deutschland in den kommenden zehn Jahren auf 16 Millionen sinken. Angesichts dieser Tatsachen sehen sich die Verantwortlichen in der Kirche zu radikalen Veränderungen gezwungen. Letztere beziehen sich insbesondere auf angekündigte Sparmaßnahmen, welche die Bedingungen für eine solide Arbeit der Kirche von Morgen sichern sollen. Nach den Worten des Weihbischofs von Köln, Msgr. Trelle, „werden die Maßnahmen schockierend, schmerzhaft und den Auswirkungen eines mittleren Erdbebens gleichen“. In einigen Bistümern werden die Haushalte bis zu 50% geringer ausfallen. Es ist gut, dass sich auch die Heimatkirche dieser neuen Umstände bewusst ist und fortwährend die Notwendigkeit einer guten Zusammenarbeit der Heimatkirche mit der Kirche im Auswanderungsland hervorhebt. Den Worten von Kardinal Bozanić zufolge ist es derzeit notwendig, eine pastorale Analyse der bestehenden kroatischen Missionen vorzunehmen, damit diese bestmöglichst in die allgemeine Pastoralarbeit der Kirche in Deutschland einbezogen werden und auf diese Weise eine Bereicherung darstellen können. Auf der anderen Seite sollte die Pastoralarbeit der

kroatischen Missionen so gestaltet sein, dass diese so weit es geht, ihre kroatische kirchliche, kulturelle und nationale Identität wahren können.

Laut statistischen Angaben des Büros der Kroatenseelsorge in Deutschland für das letzte Jahr leben in Deutschland 300.000 deklarierte Kroaten-Katholiken. Es gibt derzeit in Deutschland 82 kroatische Gemeinden, innerhalb derer 101 Priester, 6 Diakone, 79 Pastoralmitarbeiter, 17 Sekretärinnen und ca. 70 Sozialarbeiter tätig sind. Was Sorge bereitet, ist die Tatsache des hohen Durchschnittsalters des pastoralen Personals sowie auch die Tatsache, dass sehr selten geistige Berufe aus unserer Diaspora in Deutschland hervorgehen. Die Aufgabe der Kroatenseelsorge ist es, die momentanen Schwierigkeiten der Kirche in Deutschland mitzutragen und gleichzeitig ihren Platz und ihre Rolle innerhalb dieses Prozesses zu suchen und

Die Pastoralarbeiter in Deutschland werden sich an die neuen Umstände anpassen müssen und das künftige pastorale Personal wird zusätzliche Qualifikationen und Kompetenzen mitbringen müssen.

aufzudecken. Die Schwierigkeiten, die bei diesem Prozess das pastorale Personal betreffen, beziehen sich auf: die Arbeitsplätze, die Ungewissheit über die eigene Zukunft, Angst und Frustration aufgrund von eventuellen neuen Verantwortungen in zweisprachigen Gemeinden, Angst vor untergeordneten Positionen (Vikar, Helferpositionen in deutschen Gemeinden), Angst vor dem Austritt der Gläubigen und dem Übertritt zu verschiedenen Sekten, des weiteren Schwierigkeiten, die Gläubigen zur aktiven Teilnahme in mehrsprachigen Gemeinden zu bewegen, die Angst vor dem Verlust der kroatischen Identität, sowie die mögliche Ablehnung seitens der deutschen Priester und Gläubigen. Die Schwierigkeiten, mit denen sich aber auch die Gläubigen auseinandersetzen müssen, sind: die Angst vor dem Verlust des Glaubens, insbesondere bei den Kindern, die größeren Entfernungen zu den kroatischen Missionen, Vereinsamung, insbesondere bei älteren Personen. Da auch die Sozialdienste betroffen sein werden, entwickeln sich auch hier ge-

wisse Befürchtungen der Gläubigen. Unsere Pastoralmitarbeiter müssen mit ihren deutschen Kollegen gemeinsam eine Atmosphäre schaffen, die eine Umstrukturierung unserer bisherigen Gemeinden ermöglicht. Das gesamte Unterfangen muss von der Tatsache ausgehen, dass in der Kirche alles gemeinsam ist, dass es unter den Christen keine Fremden geben darf und dass die grundlegende Sendung der Kirche die Verkündigung des Evangeliums ist. Unklar bleibt die Tatsache, weshalb bei dem langen und mühevollen Prozess der Umstrukturierung der katholischen Kirche in Deutschland keine angemessenere Zusammenarbeit unserer Kirche (einzelner Priester, Gläubigen, Intellektuellen und Einrichtungen) erfolgt ist! Es stellt sich folglich die Frage: Was bleibt noch zu tun?

Die Pastoralarbeiter in Deutschland werden sich an die neuen Umstände anpassen müssen und das künftige pastorale Personal wird zusätzliche Qualifikationen und Kompetenzen mitbringen müssen. Ich persönlich denke, dass die Krise innerhalb der Kirche in Deutschland in gewisser Weise auch unser Problem darstellt. Daher schlage ich die Gründung einer gesonderten Arbeitsgruppe innerhalb der Direktion für die kroatische Auslandsseelsorge vor, welche die Aufgabe hätte, diese Problematik zu beobachten, zu analysieren und sich ihrer anzunehmen. In dieser Krise, von der die Kirche in Deutschland als unser Arbeitgeber betroffen ist, werden wir in dem Maße überzeugend auftreten und angenommen werden können, so wie wir selbst in der Lage sein werden die Gesamtlage, aus unserer Sicht, zu analysieren, real und doch beharrlich die Interessen der, uns anvertrauten Gemeinden zu vertreten.

Angesichts der dargelegten Schwierigkeiten, die uns in Zukunft erwarten, möchte ich am Ende auf Christus verweisen, der selbst über den Weg des Leidens zur Auferstehung gelangt ist. Mögen wir in diesem Licht der Auferstehung und vertrauend auf Jesus Christus in die Zukunft schreiten. In diesem Sinne wünsche ich Ihnen alles Gute und ein frohes Osterfest!

P. Josip Bebić, Delegat

GESPRÄCH MIT DEM ZAGREBER ERZBISCHOF, KARDINAL JOSIP BOZANIĆ, VORSITZENDER DER KROATISCHEN

Die kroatische Auslandsseelsorge — eine große

Der Zagreber Erzbischof, Kardinal Josip Bozanić, hat im Gespräch sein Augenmerk insbesondere auf die Situation der Kroatenseelsorge in der Heimat und im Ausland gerichtet. Wir bedanken uns bei Kardinal Josip Bozanić dafür, dass er sich trotz der zahlreichen Verpflichtungen gerne bereit erklärt hat, ein Interview für die „Lebendige Gemeinde“ zu geben.

LG: Verehrter Herr Kardinal, die kroatischen Katholiken im Ausland haben mit viel Freude die Nachricht von ihrer Aufnahme in das Kardinalskollegium der Heiligen Römischen Kirche vernommen. Auch die kroatischen Pastoralarbeiter aus Westeuropa haben Ihnen von ihrem gemeinsamen Pastoraltreffen in Bergisch Gladbach im Oktober 2003 ihre Glückwünsche übermittelt. Wie schauen Sie auf die Situation der Kroatenseelsorge im Ausland?

Kardinal Bozanić: Ich habe mich über die Glückwünsche der kroatischen Gläubigen aus dem Ausland sowie über die Glückwünsche der Pastoralarbeiter aus Westeuropa gefreut. Obwohl ich ihnen bereits mündlich meinen Dank ausgesprochen habe, möchte ich auch diese Möglichkeit nutzen, um mich bei allen kroatischen Auswanderern zu bedanken, die mir ihre Verbundenheit anlässlich der Aufnahme in das Kardinalskollegium zum Ausdruck gebracht haben. Es freut mich, dass auch zu diesem Anlass die Verbundenheit der kroatischen Katholiken aus der Heimat und dem Ausland zum Vorschein gekommen ist.

Wenn wir von der kroatischen Auslandsseelsorge sprechen, müssen wir stets hervorheben, dass diese eine große Kraft unserer Kirche und unseres Volkes war, die sich jahrzehntelang entwickelt hat und gewachsen ist, stets darum bemüht, die Verbundenheit unserer Auswanderer mit der Heimat Kroatien zu erhalten. Jede Zeit brachte ihre eigenen neuen Herausforderungen, wovon auch unser jetziger Augenblick nicht ausgeschlossen bleibt. Unsere Auswanderer müssen als eine komplexe Gesamtheit betrachtet werden. Man muss nämlich

ihre Verschiedenheit berücksichtigen und unterscheiden, ob es um Auswanderer geht, die schon vor einigen Jahrzehnten und Jahrhunderten aus Kroatien ausgewandert sind und schon seit Generationen im Ausland leben oder ob es sich um jene handelt, die sich unlängst in der Fremde niedergelassen haben. Ebenso muss man auch die räumliche Verbreitung unserer Auswanderer auf verschiedenen Kontinenten berücksichtigen. Es handelt sich nämlich nicht um die gleiche Situation bei denjenigen, die zur „Gastarbeit“ ins Ausland gereist sind und denjenigen, die sich dauerhaft niedergelassen haben, z.B. in Amerika oder Australien. Da bereits einige Generationen unserer Auswanderer in der Fremde leben, sind die Elemente einer starken Integration in den Ländern, in denen sie mit Zeichen von Assimilation leben, immer augenscheinlicher.

Auch die kroatische Auslandsseelsorge in Deutschland steht vor neuen Fragen. Die deutschen Bischöfe, die mit der Vielschichtigkeit der Ausländerseelsorge konfrontiert sind, bemühen sich, diese zu reorganisieren, wobei sie die Gesamtsituation der Kirche in diesem Land im Blick haben. Daher ist es auf der einen Seite notwendig, eine pastorale Analyse und Prüfung der bestehenden kroatischen Missionen zu unternehmen, damit sie bestmöglich in die gesamte Seelsorge der Kirche in Deutschland einbezogen werden können und damit sie mit ihrer Besonderheit die Ortskirche bereichern. Auf der anderen Seite ist es hingegen

notwendig, die Pastoralarbeit unserer Missionen so zu programmieren, dass diese so gut es geht unsere sowohl kirchliche als auch kulturelle nationale Identität bewahren. Hierbei ist es sehr wichtig, dass die kirchlichen, staatlichen und gesellschaftlichen Institutionen aus Kroatien unentwegt bei der Wahrung der nationalen und religiösen Identität unserer Auswanderer helfen und dass sie fortwährend die Verbindung der Heimatkirche mit der Kirche im Einwanderungsland aufrecht erhalten.

LG: Sie sind auch Vize-Präsident des Rates der Europäischen Bischofskonferenzen. Welche spezielle Rolle hat dieser Rat?

Kardinal Bozanić: Der Rat der Europäischen Bischofskonferenzen ist als Frucht des zweiten vatikanischen Konzils entstanden, das auf besondere Weise die Wichtigkeit der Zusammenarbeit zwischen den Bischöfen hervorgehoben hat. So haben sich bereits vor Ende des Konzils im November 1965, die Vorsitzenden von 13 europäischen Bischofskonferenzen in Rom getroffen. Sie haben einen Ausschuss gegründet, der die weitere Zusammenarbeit zwischen den Bischofs-

Kraft unserer Kirche und unseres Volkes

konferenzen in Europa erarbeiten sollte. Der Ausschuss musste zwei Aufgaben erfüllen: die nötigen Elemente für eine langandauernde wirksame Zusammenarbeit herausfinden und Pastoralgebiete bestimmen, in denen die Zusammenarbeit besonders notwendig ist. Nach schriftlichen Konsultationen mit den Vorsitzenden der europäischen Bischofskonferenzen und mehreren Treffen des Ausschusses fand im Jahre 1971 eine Gründungsversammlung des Rates der Europäischen Bischofskonferenzen in Rom statt. Dieser Rat steht im Dienst der europäischen Bischofskonferenzen und seine Aufgabe besteht darin, die Zusammenarbeit der Bischöfe auf unserem Kontinent zu fördern. Alle Vorsitzenden der Bischofskonferenzen Europas nehmen an der Generalversammlung des Rates teil, der heute die Vorsitzenden von 34 Bischofskonferenzen versammelt. An der Spitze des Rates der Europäischen Bischofskonferenzen steht das Präsidium, bestehend aus dem Präsidenten, zwei Vize-Präsidenten und einem Generalsekretär. Das Präsidium bereitet die Generalversammlung des Rates vor, führt ihre Beschlüsse durch und löst anfallende Fragen.

LG.: Diese Aufgabe gibt Ihnen gleichzeitig eine Gelegenheit, die Situation der gesamten Kirche in Europa, vielleicht auch der Heimatkirche, besser kennen zu lernen?

Kardinal Bozanić: Die Begegnungen im Zusammenhang mit verschiedenen Programmen und Initiativen des Rates der Europäischen Bischofskonferenzen sind eine außerordentliche und wertvolle Erfahrung. Auf besondere Art und Weise spiegelt sie die Wahrheit von der Universalität und Einheit der Kirche wider, doch ebenso legt sie Zeugnis ab von einer reichen und vielfältigen katholischen Tradition auf unserem Kontinent. Die Kirche in Europa durchläuft heutzutage eine Reihe von Versuchungen, auf die Papst Johannes Paul II. selbst in seinem Apostolischen Schreiben „Ecclesia in Europa“ hingewiesen hat. Wir spüren alle, wie sich Europa immer mehr von seinen christlichen Wurzeln entfernt und wie die Säkularisation immer of-

fenbarer wird. Daher empfinden wir als Gläubige, als Erben der reichen christlichen Tradition auf diesem Kontinent, das Bedürfnis zusammen zu sein, um mit erneuerter Begeisterung Christus dem heutigen Menschen näher zu bringen. In diesem Sinne sind die verschiedenen Begegnungen auf breiter europäischer Ebene außerordentlich wertvoll.

LG.: Man gewinnt den Eindruck, als ob in der Kirche in Kroatien Pastoralmodelle aus Westeuropa eingeführt würden, die sich nicht als die wirksamsten erwiesen haben, insbesondere in Bezug auf die Strukturen und die

solchen Erscheinungen bereits Erfahrungen gemacht hatte. Aber niemals wurden diese fremden Modelle einfach auf unsere Situation kopiert, sondern man versuchte, an den Fehlern der anderen zu lernen und die Modelle gleichzeitig an unsere konkreten Umstände anzupassen. Daher ist es wichtig hervorzuheben, dass die Modelle der Pastoralarbeit in Kroatien und in Bosnien-Herzegowina größtenteils landesspezifisch sind.

LG.: Die Kroatenseelsorge in Deutschland, aber auch in anderen Ländern Westeuropas und noch darüber hinaus, sieht sich immer stärker mit

Daher ist es auf der einen Seite notwendig, eine pastorale Analyse und Prüfung der bestehenden kroatischen Missionen zu unternehmen, damit sie bestmöglich in die gesamte Seelsorge der Kirche in Deutschland einbezogen werden können und damit sie mit ihrer Besonderheit die Ortskirche bereichern. Auf der anderen Seite ist es hingegen notwendig, die Pastoralarbeit unserer Missionen so zu programmieren, dass diese so gut es geht unsere sowohl kirchliche als auch kulturelle nationale Identität bewahren.

größere Zahl der Laien. Mit Blick auf die völlig unterschiedliche geschichtliche Situation in der Heimatkirche, wäre es da nicht besser, eigene Modelle zu finden?

Kardinal Bozanić: Zur Zeit des Kommunismus hat unsere Kirche unter spezifischen Bedingungen gewirkt und gelebt. Sie war in gewisser Hinsicht in ein Getto gedrängt. Als solche wurde sie vor einigen äußeren Einflüssen und nachkonziliaren Forderungen und Abweichungen bewahrt, die im Westen zu verschiedenen Krisensituationen geführt hatten. Nach den demokratischen Veränderungen waren sowohl unsere Heimat als auch unsere Kirche verschiedenen neoliberalen Einflüssen ausgesetzt, sie standen vor neuen Herausforderungen, die nach neuen Arten des Handelns verlangten. Natürlich haben wir zu einigen Lösungen gegriffen, die in anderen Teilen Europas angewandt wurden, wo man mit

Schwierigkeiten konfrontiert, insbesondere im finanziellen Sinne, was sich auch auf die Situation in den kroatischen Missionen auswirkt. Inwiefern ist die Kirche in der Heimat mit den Schwierigkeiten vertraut und auf welche Weise wird sie ihre Hilfe anbieten?

Kardinal Bozanić: Finanzielle Probleme der kroatischen katholischen Missionen waren fortwährend präsent. In der Vergangenheit hatten derartige Probleme unsere Missionen in Frankreich, England und Skandinavien, während die Finanzierung der fremdsprachigen Missionen in Deutschland, Österreich und der Schweiz sehr gut gelöst war. Am besten war die Situation in Deutschland. Die Dinge sehen heute jedoch anders aus. Die Weltwirtschaft ist rasanten Veränderungen ausgesetzt, innerhalb derer die Gelder für soziale Leistungen immer mehr schrumpfen, die Arbeitsplätze auf-

grund des starken Marktwettbewerbs immer instabiler werden, während andererseits gleichzeitig die Anforderungen wachsen. All das wirkt sich auch auf die Einnahmen der Kirche aus. Man muss auch bedenken, dass die Einnahmen aus der Kirchensteuer kleiner werden, weshalb die Ortskirche mit einigen Problemen in ihrer Pastoralarbeit zu kämpfen hat. Deshalb müssen unsere Missionen akzeptieren, dass es auch bei ihnen zu Veränderungen kommen kann. Auch die Kirche in der Heimat steht vor den gleichen Problemen. Davor sollte man nicht Angst haben, sondern man sollte sich auf bescheidenere Mittel für die Missionen vorbereiten. Die Kirche in der Heimat unterstützt gewiss fortwährend die Auslandsseelsorge, indem sie Priester ausbildet und vorbereitet, aber auch viele Pastoralmitarbeiter, die zum Dienst in unsere katholischen Missionen gehen. Hierin spiegelt sich auf beste Weise die Solidarität der Heimatkirche mit den Gläubigen kroatischer Abstammung im Ausland wider.

LG.: In unseren Missionen weltweit zeichnet sich ein hohes Alter der Priester ab. Wie wird man in Zukunft dieses Problem lösen?

Kardinal Bozanić: Die Kirche in Europa ist mit einem Sinken der Priesterszahl konfrontiert, was auch die Kirche in Kroatien und Bosnien-Herzegowina zu spüren bekommt. Hinzu kommt, dass im kommunistischen Zeitabschnitt die Priester nicht in verschiedenen Gebieten der Pastoralarbeit engagiert

werden konnten, z.B. in der Armee, den Schulen, in Krankenhäusern, so dass man sie leichter für die Auslandsseelsorge abzuweigen konnte. Heute stehen wir in Kroatien vor erweiterten Möglichkeiten der Pastoralarbeit. Deshalb muss man dafür Verständnis haben, dass weder die Bischöfe noch die Ordensvorsteher, beim besten Willen, nicht in der Lage sind, die gleiche Anzahl an Priestern ins Ausland zu entsenden, wie das in der vergangenen Zeit üblich war. Wir erwarten, dass uns hierbei auch die Auslandsseelsorge unterstützt — mit

geistigen Berufen aus ihren Gemeinden. Aber trotz allem, tun wir alles in unserer Macht stehende, damit unsere Missionen ihre Seelsorger bekommen.

kroatischen Auswanderern geschieht, ist nur ein Ausschnitt der Trends in der Welt. Das bedeutet natürlich nicht, dass wir tatenlos zuschauen sollen. Die staatlichen und anderweitigen relevanten Faktoren in Kroatien müssen bewegt werden, damit sich allgemein die wirtschaftliche Situation verbessert, was im Interesse der Bürger in der Heimat liegt. Das wird dann wiederum die Voraussetzungen für eine Rückkehr unserer Auswanderer schaffen. Wichtig ist es, die jungen Menschen zu motivieren, die Verbindungen mit ihrer Heimat nicht zu unterbrechen, auch wenn sich diese lediglich auf touristische Besuche des Landes und der Verwandtschaft beschränken. Denn früher oder später wird es zu dem Phänomen kommen, das bei den Auswanderern in Übersee bekannt ist und das kurz als die Suche nach den Wurzeln in der alten Heimat definiert wird. Daher wiederhole ich: es ist wichtig, die Verbundenheit mit der alten Heimat zu pflegen, durch Wallfahrten, verschiedene kulturelle Veranstaltungen, Som-

Meine Hoffnung liegt bei den jungen Kroaten und Kroatinnen, die im Ausland geboren sind und von denen einige vereinzelt in die Heimat ihrer Vorfahren zurückkehren werden. Ich wünsche mir, dass die Öffnung Kroatiens hin zur europäischen Gemeinschaft dem kroatischen Volke in der Heimat und im Ausland zu Gute kommt.

LG.: Es ist bekannt, dass die Motivation der zweiten und dritten Generation für eine Rückkehr in die Heimat nicht mit Berufungen auf die Heimatliebe erreicht werden kann, sondern vielmehr mit konkreten Aussichten auf Arbeit und auf eine sichere Existenz. Inwieweit kann die Kirche in Kroatien zusammen mit anderen staatlichen Institutionen darauf Einfluss nehmen, dass dieses in größerem Maße verwirklicht wird?

Kardinal Bozanić: Das ist eine Frage der Weltwirtschaft und nicht nur eine Frage Kroatiens und Bosnien-Herzegowinas. Hier spielen auch Faktoren eine Rolle, die bei weitem irgendeinen Einfluss der katholischen Kirche oder anderer außerwirtschaftlicher Faktoren übersteigen. Die ganze Welt wird zu einem großen Dorf, die gegenseitigen Einflüsse in wirtschaftlicher Hinsicht sind global und das, was unter den

merschulen, usw. Niemand weiß derzeit, wie sich die Dinge entwickeln werden und wir stehen vor der Herausforderung, was in diesem Zusammenhang passieren wird, wenn Kroatien EU-Mitglied wird. Schon jetzt ist bei uns der Trend zu verzeichnen, dass wohlhabende Menschen aus Europa und der Welt nach Kroatien kommen und Immobilien an der Küste kaufen. Wegen ihrer natürlichen Schönheiten und vieler komparativer Vorteile ist Kroatien eine anziehende Destination. Meine Hoffnung liegt bei den jungen Kroaten und Kroatinnen, die im Ausland geboren sind und von denen einige vereinzelt in die Heimat ihrer Vorfahren zurückkehren werden. Ich wünsche mir, dass die Öffnung Kroatiens hin zur europäischen Gemeinschaft dem kroatischen Volke in der Heimat und im Ausland zu Gute kommt.

Interview und Foto: A. P.

FREISING

Mala misija - veliko srce

U subotu 5. veljače u župnoj dvorani sv. Jure u Freisingu održana je pokladna proslava Hrvatske katoličke misije Freising. Odaziv župljana s područja cijele misije bio je neočekivano velik. Nekoliko stotina gostiju, od najmlađih do najstarijih, prisustvovalo je proslavi. Župnik fra Ivan Čugura, ali i organizatori nisu se nadali tolikom posjetu. Barem polovica nazočnih označili su pokladno vrijeme s raznim maskama, ali ipak najveću pozornost privukle su jedna mlada djevojka i dvije mlade žene, koje su bile u skoro originalnim astronautskim odjelima. Za pjesmu i ples pobrinuo se sastav „Trio pegla“ iz Münchena koji je ovaj puta posebno dobro zabavljao, tako da plesači nisu imali puno vremena za odmor. Kao točka programa bio je i šaljivi igrokaz,

za kojeg se pobrinuo fra Ivanov kolega fra Ante Marković, koji je sa skupinom mladih iz Münchena izveo „audiciju“.

Bogata tombola za koju je dvotjedno ljetovanje u Hrvatskoj na moru darovala obitelj Šitum, bio je glavni zgoditak. Također su u tijeku večeri održane i dvije dražbe. U svrhu toga fra Ivan je darovao pršut, a Robert Kovač, igrač FC „Bayern“ München svoj dres i loptu s potpisima svih „Bayernovih“ igrača. Domaćice su pripremile veliki izbor domaćih specijaliteta i kolača, a domaćini su se pobrinuli za domaća pića: šljivovicu, lozu, a i hrvatska vina. Proslava je protekla dostojanstveno, u najboljem redu i miru. Sav prihod proslave, koji je iznosio 1000 eura, namijenjen je u dobrotvorne svrhe, za izgradnju zgrade Franjevačkog klerika-

ta u Splitu. Sam iznos govori o tome koliko su župljani te relativno male zajednice spremni činiti humanitarna i dobrotvorna djela. Valja istaknuti kako je krajem siječnja u HKM Freising pokrenuta akcija prikupljanja dragovoljnih priloga za nove orgulje u crkvi sv. Duha, u kojoj se Hrvati katolici svake nedjelje i blagdanom okupljaju na sv. misu. Stare orgulje su bile tako trošne da ih se nije moglo ni isplatiti popravljati i restaurirati. Mjesni župnik je pozvao na akciju, što je fra Ivan rado prihvatio. Na samo jednoj sv. misi u Freisingu prikupljeno je 415 eura, koje je fra Ivan uručio župniku Huberu. Ostatok od 100 eura s prošlog misijskog izleta uručio je pastoralni suradnik Ilija Čolić u ime HKM Freising fra Anti-Vuku Buljanu za akciju „Ruke dobre“. **Kruno Janković**

WUPPERTAL

Zlatni bračni pir

U kapeli Hrvatske katoličke misije Wuppertalu, 8. veljače zlatni jubilej crkvenog vjenčanja prslavili su Jozo i Ruža Marić. Na slavlju su bila prisutna njihova djeca: Janja (1955.), Ante (1960.) i Mate (1967.) sa svojim obiteljima. Oko njih je bilo 7 unuka i 2 praunuka, te brojni prijatelji i radne kolege. Sv. misu je predvodio župnik fra Ante Maleš. Jozo i Ruža rođeni su 1931. godine u Ljubljenci kod Stoca. Crkveno su se vjenčali 8. veljače 1955. godine u Stocu. Cijeli svoj radni vijek proveli su u Wuppertalu. Tu i dalje žive u zasluženoj mirovini. Od dolaska u Wuppertal Jozo je član misijskog crkvenog zbora. A kada je 1975. god. započelo učenje folkloru u misiji, Jozo je bio među prvima. Ruža je skromna, pobožna i bogobojazna žena. Djecu je odgojila u duhu kršćanske vjere, a njihova djeca nastavljaju pri-

mjeru svojih roditelja. Redovito dolaze na svetu misu i misijske svečanosti, ali ne kao promatrači, već kao aktivni sudionici. Obitelj Joze i Ruže Marića i

njihova djeca, zet i nevjeste su cijenjeni članovi HKM u Wuppertalu. Oni su kraljeznica folkloru, molitvenih skupina i liturgijskog pjevanja. **Berislav Nikić**

SINDELFINGEN

Poklade u misiji

Prikupljeno 7.000 eura za gradnju Franjevačkog klerikata u Splitu

Više od dvije tisuće gostiju s maskama i bez njih, uzvanika i gostiju, okupilo se u subotu 5. veljače na pokladnoj dobrotvornoj priredbi u Klosterseehalle u Sindelfingenu na kojoj je prikupljeno 7.000 eura za gradnju Fra-

njevačkog klerikata u Splitu. Organizator dobrotvorne priredbe bila je Hrvatska katolička misija Sindelfingen na čelu s voditeljem misije fra Marinom Vukmanom. Uz to, u misiji je na misama tijekom mjeseca prikupljeno četiri tisuće eura za žrtve tsunamija. Na priredbi su nastupili maskirani Dje-

čji zbor HKM Sindelfingen pod ravnanjem s. Rozarije Čurić, misijska mala i velika folklorna skupina voditelja Ivica Šepovića sa slavonskim plesovima, a u priredbi je sudjelovao i tamburaški sastav. Goste su zabavljali glazbeni sastav Baruni, Krunoslav Kićo Slabinac i Tiho Orlić. **(IKA)**

KÜNZELSAU/GAISBACH

Zlatni bračni jubilej

Milan i Barica (r. Herceg) Parag proslavili su 16. siječnja u Künzelsau/Gaisbach, u okružju svojih najbližih 50 godina braka. Milan i Barica su prije 36 godina došli iz Koprivnice u svoju drugu domovinu Njemačku s nadom, kao i veliki broj drugih Hrvatica i Hrvata, da će ostati nekoliko godina. No, život piše drukčije stranice.

FRANKFURT

Srebrni bračni jubilej

Da ljubav i vjernost prema Bogu i hrvatskom narodu ne prestaje nikada, pa ni nakon 25. godine zajedničkoga života, to se moglo vidjeti 8. siječnja ove godine u crkvi Krista Kralja u Frankfurtu i u stanu Mije i Pere Dolibašić u Frankfurtu. Oni su, naime, toga dana s molitvom i pjesmom na usnama, okruženi rodbinom, prijateljima i znancima, proslavili 25. obljetnicu crkvenog vjenčanja. Mijo je rođen 1950. godine u župi Žeravac, Bosanska posavina, a njegova žena Pera 1958. godine u Brčkom. Darovali su Bogu i Katoličkoj Crkvi troje djece: Marija (1981.), Miroslava (1995.) i Marijanu (1991.). Mario pohađa fakultet, a Miroslav i Marijana srednju školu u Frankfurtu. Mijo i Pera proveli su radni vijek u Frankfurtu, ustajući rano, a liježući kasno, kako bi što uspješnije školovali svoju djecu i pomogli svojim roditeljima.

Bračni par Dolibašić je svake nedjelje i blagdana na sv. misi. Kako i ne bi, kada Mijo obavlja službu sakristana u njemačkoj župi Krista Kralja u Frankfurtu. Mijo je dobio to radno mjesto po uzornom kršćanskom životu. Ovakve su obitelji „kvasac“ kršćanskog života, s kojima „oskudjeva“ Katolička Crkva u hrvatskome narodu i u cijelome svijetu.

Berislav Nikić

STUTTART

Krštenje četvrtog djeteta

Za vrijeme nedjeljne sv. mise u Crkvi Naše Gospe u Stuttgartu 30. siječnja krštena je Marija Lovrić. Marija je četvrto dijete u obitelji Ivica i Mihaele Lovrić. Obred krštenja vodio je fra Berislav Nikić. U istoj su crkvi krštena tri Marijina brata: Marko (8), Kristijan (5) i Oliver (3). I njih je krstio fra Berislav. Rijetke su hrvatske mlade obitelji ispod trideset godina u Hrvatskoj i izvan Hrvatske koje imaju četvero male djece.

Na završetku sv. mise, župnik fra Petar Klapež, čestitao je sretnim roditeljima krštenje četvrtog djeteta i pozvao je mlade obitelji na rađanje i odgajanje „mladica“ hrvatskog naroda i Crkve. B.N.

OBAVIJESTI

• **Susret mješovitih zborova** iz hrvatskih katoličkih misija u Njemačkoj održat će se u nedjelju 6. studenoga 2005. godine u Ludwigsburgu.

• **Susret crkvenih zborova djece i mladih** iz hrvatskih katoličkih misija u Njemačkoj održat će se u nedjelju 13. studenoga 2005. godine u Darmstadtu.

• **Socijalna savjetovališta** su ukinuta u Bochumu, Duisburgu i Gelsenkirchenu

NOVE ADRESE SOCIJALNIH SAVJETOVALIŠTA I PROMJENE OSOBLJA:

Socijalno savjetovalište Essen:
Kaninenberghöhe 2, 45136 ESSEN
Tel.: (0201) 81028-716; Fax: 81028-836
Socijalni savjetnik: **Mario Terzić**

CARITASZENTRUM OSTERFELD
Socijalno savjetovalište Oberhausen:
Kettelerstr. 6, 46117 OBERHAUSEN
Tel.: (0208) 9404232; Fax: 944289
Socijalni savjetnik: **Jozo Kovačić**

Zlatna Janica i srebrni rukometaši

Janica opet na tronu

Nedavno je Janica Kostelić osvojila naslov svjetske prvakinje u spustu u talijanskoj Santa Caterini. Jedina disciplina u kojoj Janica nije osvojila medalju na velikim natjecanjima do nedjelje 7. veljače bio je upravo spust. Slavila je s vremenom 1:39.90 minuta ispred Talijanke Elene Fanchini koja je zaostala 26 stotinki i Austrijanke Renate Götschl, koja je bila 39 stotinki sporija od Janice. Fantastična Janica ispravila je i taj 'nedostatak' u veličanstvenoj karijeri, osvojivši osmo zlato na velikim natjecanjima. Janica je precizno odvezla prvi dio staze, dok je u drugom dijelu naprosto letjela stazom i nadoknadila sitni zaostatak za Fanchini i Götschl te tako stigla do svoje četvrte zlatne medalje na Svjetskim prvenstvima. Prije dvije godine u Sankt Moritzu bila je najbolja u kombinaciji i slalomu, a ove godine je u Santa Caterini uzela zlato u kombinaciji i spustu.

Nakon prve spustaške pobjede u životu, sada već četverostruka svjetska prvakinja je izjavila:

„Kada sam vidjela vrijeme Fanchini, rekla sam: 'Možemo se svi pokupiti kući, ovo ne možemo stići'. Ali, naš serviser Jure Hafner me ohrabrio i rekao mi da mogu biti

i brža. Tako je i bilo, na startu nisam razmišljala ni o čemu, samo sam se bacila nizbrdo“, rekla je Janica i dodala: „Dobro sam odvezla donji dio staze, bolje nego na utrkama Svjetskog kupa prije mjesec dana. S ova dva zlata ispunila sam kvotu za ovo prvenstvo, što će biti dalje ne zanima me. Ako osvojim još koju medalju — dobro. Više motiva imam za utrke Svjetskog kupa, gdje bih željela ostvariti barem jednu pobjedu u spustu, pa onda superveleslalomu, i veleslalomu...“.

Srebrna medalja — grandiozan uspjeh

Hrvatski rukometaši su na svjetskom rukometnom prvenstvu u Tunisu osvojili drugo mjesto. U finalu su izgubili od Španjolske 34:40 (13:21).

Srebrna medalja grandiozan je uspjeh najveće hrvatske momčadi možda i svih vremena. Na tome i na cijeloj prezentaciji tijekom tuniskog natjecanja treba im čestitati.

Hrvatski rukometaši: Šola, Losert, Kaleb, Balić, Lacković, Zrnić, Vori, Dominiković, Džomba, Goluža, Šprem, Špoljarić, Metličić, Buntić, predvođeni izbornikom Linom Červarom pokazali su što znači djelovati kao ekipa te se tako zajedno boriti za svaku pobjedu, za svoju Hrvatsku.

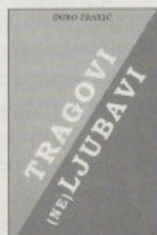
Hina/IskonInternet/A.P.

Tragovi (ne)ljubavi

|| Đuro Zrakić, „Tragovi (ne)ljubavi“, II. izdanje, Vlastita naklada, Zagreb 2004. ||

U nama su trenuci sreće kad smo mogli i željeli zagrliti cijeli svijet. U nama su trenuci kad smo proklinjali sve — sebe i svoj život, svoje najbliže, čak i krv od svoje krvi. U nama su tragovi ljubavi i neljubavi koji ostaju — nitko ih nikad neće moći izbrisati. Evo trenutka da ih ponovno oživimo — jer oni su život — moj život i tvoj život — jedini na ovom svijetu, neponovljiv.

Ova je knjiga trenutak da prepoznamo sebe na putevima življenja, susretnemo sebe i druge, svoje vrijeme, svoj dom, svoju domovinu — svoju obitelj, svijet u kojem živimo... Ova je knjiga oslušivanje tvoje i moje duše (njezine radosti i boli) oslušivanje naše savjesti koja nas uvijek vraća tragovima naše ljubavi i ne ljubavi.

Problem savjesti

Ove smo godine supruga i ja bili prvi put u Tolisi kod fra Ive Pavića, jer smo čuli da fra Ivo ima dar Duha Svetoga i da su se dogodila mnoga ozdravljenja. Tako smo i mi otišli jer je žena imala zdravstvenih problema sa želucem i zubima, i zato što još nije zatrudnjela u ove dvije godine braka. Ja sam se na samom početku bojao kada je moja žena prvi put pala na pod kod fra Ive u franjevačkom samostanu. Ja nisam pao. Otada nije bilo nekih većih promjena. Tek nakon drugog duhovnog susreta u Austriji, gdje je moja žena stalno bila na podu i tresla se za vrijeme predavanja i u crkvi, moja se žena promijenila. Hvala Bogu, ona je postala vjernija dragom Bogu i otada želi ići stalno u crkvu sa mnom, a i moja želja se ostvarila te se molimo svaku večer zajedno (toga ranije, osobito po sakramentima krštenja i krizme. Međutim postoji vrlo mnogo darova toga Duha, koje Bog različito i na različite načine dijeli ljudima. Među njima je i posebni dar liječenja. O darovima Duha Svetoga procjenjuju posebno oni kojima je isti duh Božji dao dar da vode i izgrađuju Crkvu. Zato oni imaju i dar razlikovanja duhova. Ima, naime, i takvih duhova koji su samo izvanjski slični darovima Duha Svetoga, a zapravo su lažni darovi lažnoga duha, davla, odnosno Zloga.

Moja je žena otada imala kao neke male napade, imala je neke zvukove male djece u ušima pa nije mo-

gla spavati čitavu noć od straha, i jednom za vrijeme krunice kod kuće gdje je gledala stalno Isusovu sliku koja je zasvijetlila te je počela jako plakati. Otada ja imam još veći strah da mi se ženi, ne daj Bože, nešto loše ne dogodi (nešto što nije od Boga)! Moji su mi roditelji rekli da to baš nije dobro, jer oni tako nešto nisu nikad doživjeli u svojih 60 godina, te da se samo normalno molimo kao i ranije i idemo u crkvu i slušamo Božju riječ, i da više ne idemo na takve susrete. Ja bih rado želio znati je li to sve normalno što se događa? Je li to za našu vjeru dobro što idemo na takve susrete? Je li od Crkve dozvoljeno fra Ivi raditi tako nešto (zazivati Duha Svetog, iznositi Presveti sakrament) gdje mnogi padaju i tresu se u crkvi? Zašto nikad ne budu nazočni ostali fratri na takvim susretima? Moja žena bi i dalje htjela fra Ivi, ali ja ne bih jer se bojim zbog nje. Što da radim? Kako da postupimo s njezinom sestrom koja živi necrkveno sa Srbinom (3 mjeseca)? Molim vas, pomozite mi naći pravi put da ne stupim u svađu sa ženom i da ostanem i dalje vjeran svome dragom Bogu.

V.

(Podaci poznati Uredništvu „Svjetla Riječi“)

Na Vaše pitanje možemo odgovoriti sljedeće: Jedan je Duh Božji, ali su njegovi darovi ljudima mnogi i različiti. Svi kršćani imaju dar Duha Svetoga, osobito po sakramentima krštenja i krizme. Međutim postoji vrlo mnogo darova toga Duha, koje Bog različito i na različite načine dijeli ljudima. Među njima je i posebni dar liječenja. O darovima Duha Svetoga procjenjuju posebno oni kojima je isti duh Božji dao dar da vode i izgrađuju Crkvu. Zato oni imaju i dar razlikovanja duhova. Ima, naime, i takvih duhova koji su samo izvanjski slični darovima Duha Svetoga, a zapravo su lažni darovi lažnoga duha, davla, odnosno Zloga.

Ima li fra Ivo Pavić Božji dar liječenja trebaju, dakle, procijeniti oni koji su odgovorni za izgradnju zajednice vjernika kao Crkve Božje. Koliko mi je poznato, takvi oklijevaju i izbjegavaju dati svoju prosudbu o njemu kao djelatniku dara liječenja nego se zadovoljavaju pasivnim promatranjem problema. Možda će ih Vaše pismo potaknuti da ozbiljnije shvate taj problem i uključite se aktivno u njegovo rješavanje. Jer, od prastare pa sve do najnovije povijesti Crkve znamo da takvo djelovanje samozvanih i nepotvrđenih iscjelitelja kao čudotvorca nije bilo na dobro Crkve i ljudi, nego im je često nanijelo velike štete.

Što se tiče konkretno Vašeg slučaja, preporučujemo Vam da prije svega pomognete svojoj ženi terapijom koju joj preporučuje liječnici kao redovni djelatnici Božjih darova za ozdravljenje bolesnih ljudi. Očito je da joj terapija duhovnih iscjelitelja ne odgovara i da može donijeti još veće pogoršanje zdravlja. Zato Vam preporučujemo da prihvatite razborit savjet zrelih ljudi, kao što Vam je savjet Vaših roditelja, i ne sudjelujete više u navedenim duhovnim susretima čudotvornog ozdravljenja.

Prof. dr. fra Luka Markešić

Fra Ivo Pavić je dobio dekret za pastoralnu djelatnost u župi Tolisa, gdje se na poseban način počeo baviti karizmatikom duhovnom obnovom. Kako je o toj djelatnosti bilo kontroverznih reakcija, vrhbosanski nadbiskup Vinko kardinal Puljić je zamolio o. gvardijana da u sklopu svoje nadležnosti, kao župnik i gvardijan, prati djelatnost fra Ive Pavića. Gvardijan je u dogovoru s biskupskim vikarom za pastoral i s o. provincijalom odredio dan i mjesto molitvenog okupljanja. Prigodom kanonske vizitacije župe Tolisa kardinal je govorio pred samostanskom i župnom zajednicom o karizmatikoj obnovi, vraćajući pozornost na to da sve treba biti u duhu crkve-

nog učenja i evangeoske obnove. Usprkos takvim stavovima, događaju se ipak neke stvari koje su povod raznim pitanjima: znatiželja glede ozdravljenja, duhovne rane i rušenja na zemlju prigodom molitve, te raznim opterećenjima u odnosu na opsjednuća.

Govoreći općenito o fenomenu liječenja, treba imati na umu sljedeće:

- Crkva je izdala upute o načinu molitve za zdravlje, čega se treba držati. Ne smije se manipulirati ljudskom patnjom. Postoje znakovi da se ljudi, nakon pronalaska duševnog mira u savjesti, i u tijelu osjećaju krepkiji, ili pak molitvom isprose zdravlje. Međutim, uvijek ostaje zapovijed da je potrebno najprije tražiti kraljevstvo Božje.
- Kod svih molitava i ispitivanja savjesti važno je ne dirati podsvjest, jer je to delikatno područje, posebno kod ljudi s raznim opterećenjima. Takve osobe je potrebno voditi kroz osobnu duhovnu skrb za to nadležne osobe. Razna rušenja i padanja tijekom molitve nisu bitna za obraćanje niti moraju biti znak istoga.
- Kada su u pitanju utjecaji Zloga, treba znati da je sakrament pomirenja, temeljito i istinski primljen, uvijek jači od svakog egzorcizma.

(nastavak na str. 23)

O zajedničkom dobru naglas

|| Frano Prcela, O.P., „Kad bismo bili dosljedni...“, „Glas Koncila“, Zagreb, || 2004., str. 270.

Knjiga je pisano svjedočanstvo ljudi i vremena u kojem je nastajala. I neovisno o tome hoće li čitatelj pročitati predgovor, usudujem se odmah na početku učiniti promidžbu knjige i reći kako je njezin sadržaj i sada vrlo aktualan. Ovdje su sabrani osvrti, razgovori i razmišljanja koje je autor imao u zadnjih desetak godina na radiju, te u crkvenim i u svjetovnim tiskovinama. I s te povijesne distance još uvijek je zanimljivo čitati odgovore na izazovna pitanja iz društvenog i crkvenog života koje su mu postavljali predstavnici medija. Odgovori su otvoreni, jasni i kritični. Kroz pedesetak naslova, raspoređena u deset zasebnih cjelina, autor iznosi svoja glasna razmišljanja, prigovore, osobna zapažanja, sugestije, svoje radosti, pitanja, ali i zabrinutosti. Tako je npr. veoma zabrinut što „mnogi mediji zaboravljaju svoju stvarnu ulogu, te umjesto informiranja javnosti insceniraju stvarnost, a umjesto pisanja informacija stvaraju događaje“. Zbog toga ne želi šutjeti pred aktualnim društvenim i crkvenim pitanjima. Jer, šutjeti po njegovu mišljenju bilo bi „pilatovski prati ruke“ i „biti daleko od ljudi“. A Crkva je poslana biti s ljudima, zauzimati se za dobro čovjeka i društva. Istina, ona se ne smije miješati u partijsku, stranačku politiku. Ali, u ekonomskoj, znanstvenoj i kulturnoj politici njezin je angažman uvijek dobro došao, jer to je njezino poslanje.

Frano Prcela smatra kako Crkva ne smije slijegati ramenima i govoriti kako se „tu ništa učiniti ne može“. Naprotiv, ona se mora aktivno uključiti u raspravu, ne predati se malodušju i ne kapitulirati. To onda nije bavljenje politikom, nego „omogućavanje politike“. U tom kontekstu zanimljivo je njegovo (skupa sa sr. Katarinom Maglicom, O.P.) otvoreno pismo koje je uputio Predsjedniku RH 19. rujna 2000. Autor u tom pismu govori o štetnosti predsjednikovih „pariških neukusnih šala“ na račun pokojnog predsjednika Tudemana, te prigovara njegovu nerazboritom druženju s crnogorskim predsjednikom Milom Đukanovićem, „koji je pomagao rušenje Dubrovnika i razaranje Konavla“. Koliko je taj prigovor aktualan i poslije četiri godine, poka-

zuje nedavna Mesićeva izjava da „Crna Gora i Hrvatska nisu nikada ratovale“. I dok je izjava s pravom izazvala negodovanje i buru među pučanstvom dubrovačkog kraja, i diljem Hrvatske, ne treba smetnuti s uma da to nije „politički gaf“ hrvatskog Predsjednika, već — kako neki vele — nastavak očitovanja onog stava koji je „Predsjednik-građanin“ izrekao već na početku svoga mandata, kad je go-

vorio „kako se ovdje svi svima ispričati moraju“.

Budući da je iz inozemstva pratio ratna razaranja, autor ove knjige je patio sa stradalnicima, mislio na Domovinu, te aktivno sudjelovao u humanitarnim i drugim akcijama. I dok je preko malih ekrana gledao palež i prolijevanje nedužne krvi, molio je i pitao se: „Što mi preostaje? Nadati se miru, u nadi protiv svake nade? Biti spreman na pomirenje? Kako, na očigled svih tih strahova? Možda moliti? Bože, Ti si Bog života! Pošalji svoga Duha u srca onih, što su zapleteni u mrežu nasilja i ne dopusti da ikada prestanemo čeznuti za razgovorom...“ Autor se divio kad je otkrio da se netko uključio u borbi protiv rata, ili digao glas kako bi zaustavio nasilje. Posebice ga je obradovao ruski pjesnik Brodski koji je „Pjesmom za Bosnu“ izrekao svojevrni memorandum protiv indiferentnosti i šutnje svijeta nad bosanskohercegovačkom tragedijom. Autor smatra kako je ta pjesma Brodskoga „očajan vapaj velikog pjesnika našeg vreme-

na“, ali i „optužba Zapada koji, opsjednut vlastitim interesima“, nije shvatio težinu stradanja ljudi u Hrvatskoj te u Bosni i Hercegovini. Uz razmišljanja o društvenim temama čitatelj će u knjizi naći pitanja s kojima se čovjek kadli-tadli suočiti mora. „Što dolazi poslije smrti? Usklićnik ili upitnik? Što ostaje? Život ili smrt?“ O tim životnim pitanjima pisac razmišlja i odgovara. Jednostavno, razumljivo, ponizno i vjernički: „Najprije živimo. Onda umiremo. A zatim dolazi život vječni. To ostaje! — za nas“. Lijepa su i autorova razmatranja o Božiću, o tajni Isusova utjelovljenja „kad je nebo poljubilo zemlju“, i njegova upozorenja na konzumističku opasnost koju prijeti tom obiteljskom blagdanu.

Četverogodišnja služba provincijala Hrvatske dominikanske provincije omogućila je autoru nagovorima i propovijedima, prigodnim pismima i poslanicama razmišljati posebice o temama na kojima se temelji posvećeni život: o smislu i poslanju redovnika, o Crkvi i molitvi, o zavjetima, o govorenju i o šutnji, o slušanju i osluškivanju sebe i drugih. „Nije naše“, piše autor, „da zabavljamo druge lijepim govorima i nastupima, da ostavljamo dobre dojmove i dobra mišljenja, te da sve to začinito brzinom, poantiranošću i verbalnom otmjenošću“. Naše je „slušati, čuti druge i ljubiti ih“. Bez uvjeta i odgode. Sada i odmah. A to ne ide „bez unutarnje obnove“, kontemplacije. Ako naše dominikansko zajedništvo, ističe autor, nije dirnuto i obogaćeno tom unutarnjom obnovom, onda je neodgovorno i prijetvorno drugima navješćivati Radosnu vijest.

Razmatranja nisu dugačka. I lako se čitaju. Logički su razmotrena. Navode čitatelja na razmišljanje. Klasična pitanja i problemi izrečeni su suvremenim egzistencijalnim rječnikom koji zadire u život. Čitatelji će sigurno naći zanimljivih tema. Kako onih iz područja duhovnosti i teologije, tako i onih iz svakodnevnoga društvenog života. Čini se da je autora vodila ideja izrečena u jednom podnaslovu, kako je veoma časno zauzimati se za zajedničko dobro. I o tome naglas razmišljati.

Želimir Puljić, biskup dubrovački

XX. SVJETSKI DAN MLADEŽI — KÖLN 2005.

Festival vjere

Svjetski susret mladeži je duhovni i vjerski događaj, kako u Danima susreta (11.–15.8.) po biskupijama, tako i na Susretu u Kölnu (16.–21.8.)

Svjetski susret mladeži je festival vjere. To je veledogađaj, event, koji zajedno čine slavlje i vjera, a na koji mlade iz cijelog svijeta poziva Papa. To je međunarodni događaj: npr. na posljednjem Susretu u Torontu sudjelovali su mladi iz preko 160 nacija. Njihov zajednički cilj je upoznati jedni druge, podijeliti doživljaje i zajedno slaviti vjeru u Papinoj nazočnosti.

Festival mladeži

Susretom u Parizu 1997. Festival mladeži zadobio je čvrsto mjesto u budućim susretima. Umjetnički i istodobno duhovni događaj besplatan je i otvoren za sve. Moguće je sudjelovati ili samo promatrati. Radi se o malim radionicama (workshop), raspravama, plesovima, kazališnim komadima. Mnoštvo je mogućnosti za prilog u okviru Festivala mladeži. Prijave za priloge su već istekle koncem prošle godine.

Svjetski susret mladeži je duhovni i vjerski događaj, kako u Danima susreta (11.–15.8.) po biskupijama, tako i na Susretu u Kölnu (16.–21.8.). U središtu duhovnog razmatranja, molitava i duhovnih razgovora je geslo Susreta: „Došli smo mu se pokloniti“, (Mt 2,2). Značajan dio Susreta je kulturni program (glazba, kazalište, umjetnost, performance), kojim će se zemlja domaćin predstaviti mladim gostima iz cijelog svijeta s ciljem izgradnje mostova prema drugim kulturama. U programu će nastupiti poz-

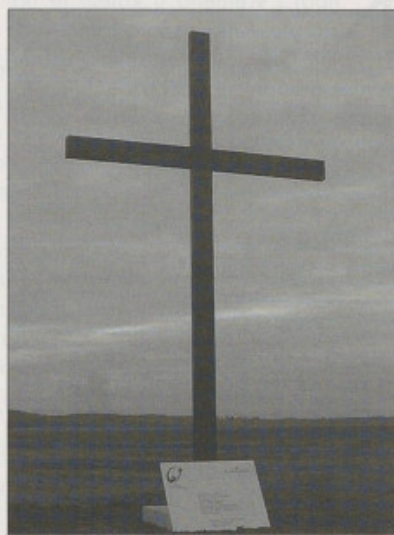
nati i manje poznati njemački kulturni djelatnici i umjetnici. Međunarodni značaj Susreta je i geslo Festivala mladeži „Bridging the World“. Umjetnici iz cijelog svijeta nastupit će s različitim prilozima iz svojih kulturnih ozračja te time naglasiti da je naš svijet jedan svijet. Posebno će aktivne u organizaciji festivala biti međunarodne karitativne udruge (Missio, Misereor, Renovabis, Adveniat, Sternsinger, Njemačko društvo za Svetu zemlju i Savez njemačke katoličke mladeži). Manifestacije će se održavati u malim i velikim dvoranama, na trgovima gradova i na skrovitim i tihim mjestima. U Kölnu, Düsseldorfu i Bonnu planirano je održavanje glazbenih piknika. Poseban dio ovog festivala je i program s radnim naslovom „Culture in the city“, „Open-Air-Kino“ i sport. Pritom će dakako biti moguće upoznati život i djelovanje

Najveći izazov predstavlja susret s ljudima u župama, s obiteljima i pojedincima. Upravo u takvim susretima očekuje se najintenzivnija razmjena ljudskog, vjerskog i kulturnog iskustva. Svaka biskupija, odnosno svaka župa pripravlja program za Dane susreta.

redovničkih zajednica i udruga, pokreta i saveza.

Dani susreta po biskupijama

Svjetski susret mladeži 2005. u Kölnu! Samo u Kölnu? Ne, početak je, kako je spomenuto, po njemačkim bi-

Slika: WJT gGmbH

Nedavno je na „Marienfeldu“ postavljen i blagoslovljen drveni križ visok 10 m

skupijama, u Danima susreta (11.–15.8.). Mladi gosti iz svijeta imaju priliku upoznati ovu zemlju i ljude, Crkvu, vjernike i nevjernike — od sjevera do juga, uzduž i poprijeko. Od već poznatih njemačkih znamenitosti jasno je da izazov predstavlja susret s ljudima u župama, s obiteljima i pojedincima. Upravo u takvim susretima očekuje se najintenzivnija razmjena ljudskog, vjerskog i kulturnog iskustva. Svaka biskupija, odnosno svaka župa i župni prostor, pripravlja program za Dane susreta. Primjera radi, u frankfurtskim župama Eckenheim, Preungesheim i Frankfurter Berg to će izgledati ovako: 11.8. dolazak gostiju, pozdrav i razmještanje, te u 18 sati zajednička misa i večera na Frankfurter Bergu. U petak, 12.8. je Dan socijalne zauzetosti, kada će mladi upoznati socijalne probleme ovih dijelova grada ali će se i izravno angažirati u pomaganju. Navečer je na razini grada Frankfurta planirana Liturgijska noć. Subota, 13.8. jest dan za kulturu (posjet muzejima, kazalištima, razgledanje gradskih znamenitosti), koji počinje misom u Eckenheimu u 9 sati. Navečer je zajednički piknik u Ostparku. U nedjelju, 14.8., slavi se zajedničko bogoslužje u 11 sati u Preungesheimu, kojom prigodom župa sv. Kristofora slavi i svoje župno slavlje. Mladi gosti putuju u Köln 15. kolovoza. ►

News

- Križ Svjetskoga susreta mladeži bio je nedavno ponovno u Berlinu, ovoga puta u Njemačkom Bundestagu u Reichstagu, gdje je bio izložen u kapei Bundestaga nekoliko dana. Posebnom ceremonijom Križ je pozdravio i predsjedavajući Bundestaga W. Thierse te crkvenopolitički govornici parlamentarnih frakcija.
- Izdane su i dvije knjižice za Dane susreta: pjesmarica „Let's sing“ i zbir-

ka igara „Global games“. Obje knjižice nude mogućnost međusobnog upoznavanja i zbližavanja. Pjesme i igre su višejezične.

• Misom mladih blagoslovljen je prostor za održavanje završnice Susreta u Frechenu na „Marienfeldu“. Prelat H. Koch, generalni tajnik Susreta, blagoslovio je tom prigodom jedan drveni križ visok 10 metara. On podsjeća na povijest toga prostora kao negdašnjeg Marijinog svetišta.

Andeo utjehe

Priradio: Jozo Župić

|| Tko je pretrpio gubitak, gubi ravnotežu. Potreban mu je netko tko će mu darovati čvrstinu i postojanost. ||

Potrebni smo utjehe kad nešto gubimo, kad je došlo do prekida prijateljstva, kad nas čovjek duboko povrijedi, ili nam je netko drag umro. Da iskustva utjehe mogu biti različita, pokazuje nam i pogled na jezik. Njemačka riječ „Trost“ (utjeha), istog je korijena kao i riječ „Treue“ (vjernost). Tu se dakle radi o čvrstini. Tko je pretrpio gubitak, gubi ravnotežu. Potreban mu je netko tko će mu darovati čvrstinu i postojanost. Grčka Biblija za riječ tješnje primjenjuje paralelan. To znači: dozvoliti, pozvati, tražiti pomoć, osvježiti, tješiti, nagovarati lijepim riječima. Tko trpi zbog nedostatka iskustva, taj treba anđela, koji će biti uz njega, koji će ga primiti pod ruku, i poticati na dobro. Utjeha se za Grke događa prije svega u govorenju, u bodrenju, koje ponovno osmišljava u besmislenosti, koju uzrokuje svaki gubitak. Ali riječi ne smiju biti samo tješjenje. Puko tješjenje ide mimo čovjeka. Tješjenjem ne bodrim drugoga već mu govorim prazne riječi. Govorim bilo što u što i sam ne vjerujem. Iz mojih usta izlaze riječi koje ne daju ni oslonac ni smisao. A tješiti znači, drugome govoriti riječi koje ga dohvaćaju, koje za njega osobno vrijede, koje prodiru u njegovo srce. Tješiti znači, pronaći riječi od srca k srcu, riječi koje dolaze iz mog srca, i ne služe se praznim frazama, riječi koje dotiču srce drugoga, otvaraju mu novi horizont i daju mu oslonac. U latinskom jeziku tješiti znači „consolari“. To konačno znači biti s onim koji je sam, sam sa svojom boli, svojim gubitkom, svojom nevoljom. Tješiti znači stupiti onomu koji je zatvoren u sebe, kojemu je nevolja zatvorila usta i srce. To ne može svatko. Nema svat-

ko hrabrost pokucati kod onoga koji se ušančio iza svoje boli. Nema svaki hrabrost ući u kuću žalosti, u kojoj ga očekuje neizmjerena nevolja i usamljenost drugoga. S drugim biti znači dijeliti njegovu bol i ostati s njim u njegovoj boli. Ne mogu drugoga izvana tješiti, služeći se pobožnim riječima, koje sam negdje pročitao. Moram mu pristupiti. Moram izdržati u njegovoj kući tame, rastrganosti, patnje. Ako možeš ići u kuću žalosti, tada te ožalošćeni doživljava kao anđela utjehe. Doživjet će te kao anđela Božjega koji ga posjećuje kao „Mlado sunce s visine“, (Lk 1,78).

Ne mogu drugoga izvana tješiti, služeći se pobožnim riječima, koje sam negdje pročitao. Moram mu pristupiti. Moram izdržati u njegovoj kući tame, rastrganosti, patnje. Ako možeš ići u kuću žalosti, tada te ožalošćeni doživljava kao anđela utjehe. Doživjet će te kao anđela Božjega koji ga posjećuje kao „Mlado sunce s visine“, (Lk 1,78).

budite me s obje strane da mi noga ne posrne.“ To je srdana pjesma, puna žara, koja vjeruje da nismo sami s našom patnjom, nego da nas anđeo Božji prati i ostaje s nama i ustrajava s nama dok se naša bol ne pretvori u zahvalnu pjesmu. Želim da te u tvojoj žalosti tješi anđeo, da ti daruje postojanost ako se pokolebaš, da te prijateljski nagovara, da ti govori lijepe riječi, ako si zbog boli ostao bez riječi, da te u tvojoj usamljenosti posjeti i saopći ti da nisi više sam, da je anđeo na tvojoj strani, i da ide s tobom na svim tvojim putovima. Ako znaš za anđela utjehe, tada možeš biti utješen u svojoj žalosti, ne moraš je potiskivati. Utješna žalost neće te više kočiti, nego će te duboko uvesti u tajnu tvoga vlastitog bića i u tajnu Isusa Krista, koji je sišao u našu žalost kao „utjeha cijeloga svijeta“.

► Program u Kölnu

Dolazak mladih je 15. kolovoza, kada će se po župama navečer slaviti svetkovima Marijina uznesenja. U utorak, 16. kolovoza, počinje puni program (kulturni program, duhovni centri), a u 17 sati misu otvorenja predvodi kölnski nadbiskup

kardinal J. Meisner. Sljedećeg dana su kateheze, glazbeni piknici i Festival mladeži. Popodne je slavlje dobrodošlice Papi i Međunarodni festival. U petak, 19. kolovoza, održavaju se kateheze, susreti i navečer križni put.

U subotu se mladi opraštaju ujutro od svojih domaćina i župa te do-

laze na Slavlje bdjenja, s glazbom, pjesmom i molitvom. Navečer je večernja molitva s Papom, klanjanje i prigoda za ispovijed. Konačno, u nedjelju, 21. kolovoza, je vrhunac Susreta, središnja zajednička misa, koju predvodi Papa s mnoštvom kardinala, biskupa, svećenika i mladih vjernika.

T. G.

(nastavak sa str. 20)

RIJEČ ČITATELJA

Zato se ne smije olako davati prednost i upotrebljavati odobrene molitve za obred egzorcizma iznad i ispred sakramenata koji su vidljivi znak nevidljive Božje milosti. Također, ne smije bilo koji svećenik

obavljati egzorcizme, nego samo oni koji imaju izričito odobrenje mjesnog biskupa. Sudjelovanje u molitvama koje predvodi fra Ivo Pavić nije zabranjeno. To je pitanje slobodnog opredjeljenja pojedine osobe, koja snosi i odgovornost za svoj izbor. U svakom slučaju, sudjelovanje ne bi smjelo biti tek znatiže-

ljno traženje zdravlja ili zanimljivosti, nego traženje Boga i rast u vjeri jer se u tome sastoji karizmatička obnova. Potrebno je sačuvati redoslijed vrednota da se sporedne ili manje važne stvari ne bi stavljalo na mjesto koji im po važnosti ne pripada.

Nadbiskupski ordinarijat vrhbosanski

Uskrs

Rješenje pošaljite najkasnije do 21. ožujka 2005. godine

Mariofil Soldo	Veliki petak, Ve- lika subo- ta, Uskrs	Pravo- slavna biskupija	Bečar	Bilo kakvo	Grad u Bugar- skoj (ruži- no ulje)	Pjevač Kabiljo	Indijski hrast	Juraj Plančić	Jap. fizi- čar, nobe- lovac Leo	Poklon	Austrija	Bore, brazde	Živa zajednica	Pisanica
Počinje Cvjetnicom završava Uskrsom													„Škola“	
Biblijska knjiga Novog zavjeta											Uzdah ne- godovanja Amater- stvo		Pjevačica Cetinić	
Zalaže- nje, za- padanje								Konj arap. pasmine Slatkovid- na riba						
Noćno stve- nje, bauk iz mraka							K. Kinkel Glumica Šavagović Despot			Jadran- sko...				
Ethan Hawke			Vinko Nikolić Ptica pje- vica			Boja iz biljke broča Rimski 4				Opak				
Dan sv. Nikole									Slovenski glazbenik Šoss Vodik				Kisik	
Redate- ljica Kodar			Roman W. Scotta Riječ bez naglasaka									Bohdan Ulihrach Pisac Isaac		
Vitak;... struk											Pisac, Ivan [„Prosjaci i sinovi“]			
„Rabat“		Astatin Stric, očev...			Laktaš						Pisac samo- kovlija			
Zajedno hranje- nje											„Znan- stveni institut“		„Rizma“ Američki ples	
Desni pritok Save											Tenisac Mans- dorf			
Vrsta morskog puža											Austrijski skladatelj Georg Mathias			
Sedmo grčko slovo			Italija Grad i luka u Albaniji			Glumac Glad	Sedi- mentna stijena	Nenad Ninčević	Grad u sibiru na rijeci Je- nisej	Rimska statica	Koprena Šarene papige			
Vatikan		Nedjelja prije Uskrsa Vozam										Slavko Juraga Burmanski političar		
Poklon: lj, u			Glodavac sj. predjela Duhačko glazbalo							Dio puta Visina tijela, stas				
Portugal- sko trika- liste for- mule 1									Drama Miroslava Krleža					
Kurilski otoci									Radij Oton Kučera		Grč. nov. agencija Ivan Enjingi			
Vladimir Anić														
Desni pritok Save						Otrov Urugvaj							Španjol- ska	„Repriza“
Tenisaci- ca Carls- son			Film Zrinka Ogreste				Cijev koja se uvodi u tjelesne šupljine							

Prava iz mirovinskog osiguranja (2)

Piše:
Niko Radat

Prijevremena starosna mirovina za osobe koje imaju „Schwerbehindertenausweis“

Uvjeti za dobivanje prijevremene starosne mirovine za osobe koje imaju „Schwerbehindertenausweis“ su sljedeći: 60 god. života; 35 god. radnog staža; „Schwerbehindertenausweis“ („Behinderung“ najmanje 50%). Ako je „Ausweis“ bio izdan prije 16.11.2000. godine, onda nema nikakvih odbitaka. Ako je izdan poslije toga datuma, odbitak od mirovine iznosi 10,8%.

Prijevremena starosna mirovina za „langjährig Versicherte“ (35 god. radnog staža)

Oni koji imaju najmanje 35 god. radnog staža mogu ići u prijevremenu starosnu mirovinu kada navršše 63 god. života s tim što će imati 7,2% odbitaka od mirovine.

Udovička mirovina

Uvjeti za dobivanje udovičke mirovine su sljedeći: da je pokojni bračni partner imao najmanje 5 god. radnog staža; da je u času smrti brak postojao (po novim propisima najmanje godinu dana); da nije sklopljen novi brak. Udovička mirovina iznosi 60% mirovine pokojnog bračnog partnera (namjerno govorimo o bračnom partneru a ne o udovici jer također i udovci imaju pravo na udovičku mirovinu nakon smrti supruge). Postoji velika i mala udovička mirovina („große und kleine Witwenrente“). Velika mirovina se ostvaruje ako su udovac ili udovica navršili 45 god. života, a ako su mlađi moraju imati bar jedno malodobno dijete koje odgajaju. Ako to nije slučaj onda se do navršene 45. god. života dobiva mala udovička mirovina koja iznosi 25% od pune mirovine. Zahtjev treba podnijeti u roku 3 mjeseca poslije smrti bračnog partnera jer ako se zahtjev podnese kasnije onda će se mirovina isplaćivati od mjeseca kada je zahtjev podnesen.

Pravo siročadi na obiteljsku mirovinu („Waisenrente“)

Pravo na „Waisenrente“ imaju djeca pokojnika do navršene 18 godi-

ne života, a ako idu u školu, odnosno studiraju do navršene 25. god. života. Uvjet je da je pokojni roditelj u času smrti imao najmanje 5 god. radnog staža. Ako je umro samo jedan roditelj, onda se ta mirovina zove „Halbwaisenrente“, a kod smrti obaju roditelja onda djeca imaju pravo na „Vollwaisenrente“.

Mirovina radi radne nesposobnosti („Erwerbsminderungsrente“)

Uvjeti za dobivanje mirovine zbog radne nesposobnosti su sljedeći: najmanje 5 godina radnog staža; da po mišljenju liječnika podnositelj zahtjeva ne može raditi ni 3 sata dnevno. U tom slučaju se dobiva puna mirovina („volle Erwerbsminderungsrente“). Ukoliko je pak radna sposobnost između 3 do 6 sati (manje od 6 sati), onda se dobiva „teilweise Erwerbsminderungsrente“ (50% mirovine). Oni koji na općem radnom tržištu mogu raditi više od 6 sati dnevno ne ostvaruju pravo na „Erwerbsminderungsrente“.

Mirovina u slučaju nesreće na poslu („Unfallrente“)

Postoji još jedna vrsta mirovine koja se međutim ne isplaćuje iz mirovinskog osiguranja već je isplaćuje strukovno udruženje („Berufsgenossenschaft“). Naime, svakog uposlenika poduzeće mora osigurati kod strukovnog udruženja za slučaj nesreće na radu. Ako netko doživi nesreću na radu, liječenje plaća strukovno udruženje preko nadležne bolesničke blagajne. Upozoravamo da kod svake nezgode na poslu treba ići kod „Unfallarzta“, a ne kod kućnog liječnika. Po isteku liječenja, ako su privremene ili trajne posljedice nezgode bile teže, „Berufsgenossenschaft“ mora donijeti rješenje o „Unfallrente“. Pravo na mirovinu ima onaj čije posljedice pretrpljene nezgode iznose najmanje 20% i više. Ako su posljedice ispod 20% onda se nema pravo na mirovinu. Ta mirovina može biti privremena ili stalna. Ako je privremena, strukovno udruženje ponovno provjerava je li se stanje eventualno popravilo pa onda donose rješenje o prestanku plaćanja. Žalba pro-

tiv odbijenice se podnosi u roku od mjesec dana, a ako se i žalba odbije postoji mogućnost tužbe kod socijalnog suda također u roku od mjesec dana. Toliko o mirovinama.

Kako je ovo moj zadnji prilog u ciklusu pravnih savjeta u „Živoj zajednici“, želio bih upozoriti na još nekoliko stvari na koje najviše nasjedaju stranci jer ne poznaju dobro jezik i lako povjeruju raznim primamljivim ponudama. Ne potpisujte nikakve ugovore „na vratima stana“, gdje vam se nude tiskovine, časopisi, knjige, osiguranja. Time uglavnom kupujete „mačka u vreći“ jer sve što vam treba možete kupiti u gradu u kom živite s tim što se tako kupljena roba može probati, provjeriti kakvoća, a na koncu uz račun i vratiti. Ako potpisujete bilo kakav ugovor (radni ugovor, ugovor o raznim vrstama osiguranja itd.), ne potpisujte olako i ne odmah. Uzmite vremena, dobro sve pročitajte a posebno ono što je pisano sitnim slovima pa kada ste dobro upoznati o čemu se radi, tek onda potpišite. Čak i pojedini poslodavci nude na potpis sporazumni otkaz („Kündigung mit beiderseitigem Einvernehmen“). Može se dogoditi da kasno ustanovite kako ste potpisali za vas štetan otkaz. Zato takvu ponudu prije potpisa uzmite doma, dobro proučite i eventualno potražite pravni savjet. Ne treba nasjedati kojekakvim pismima koja stižu na vaše ime i adresu ili telefonskim pozivima kojim vam se obećavaju nekakvi veliki dobici, lutrije, jeftino telefoniranje, jeftina putovanja i povoljne kupnje pri tim putovanjima. To treba baciti u koš jer nitko ne daje nešto na lijepe oči. Iza toga se uvijek krije profit onih koji vam to nude jer oni prvo traže nešto od vas da vam na koncu sami ništa ne dadnu, odnosno prevare vas. U tom smjeru idu i česti telefonski pozivi gdje se daje broj na koji treba nazvati. Sve su to smicalice i zamke iza kojih stoje profiteri koji žele zaraditi na nečijoj lakovjernosti.

Na koncu ovog mog ciklusa pozdravljam sve čitatelje „Žive zajednice“. Drago mi je ako su moji prilozima bili od pomoći. Ujedno zahvaljujem Uredništvu „Žive zajednice“ na ustupljenom prostoru. ■

Zubi

— Vi grešnici i grešnice trebate tamo gdje je plač i škrgut zubi — reče svećenik.

Na to će jedna baka iz klupe:

— A 'ta tu ja jedna tamo, kad nemam zuba.

Probudite ga

Jednog jutarnjeg sata na predavanju filozofije zaspao jedan student. Profesor to tek nakon dužeg vremena zamijeti pa reče studentu koji je sjedio do zaspalog studenta:

— Probudite tog nemarnog pajdaša.

Student mu odgovori:

— Probudite ga vi, vi ste ga i uspavali.

Namještaj

— Drago mi je da si se konačno pomirio sa ženom.

— Kako to misliš?

— Pa vidio sam vas jučer kako složno cijepate drva.

— Glupost, dijelili smo namještaj.

Dobra ispovijed

Došla djeca na vjeronauk i časna sestra koja je predavala vjeronauk upita djecu:

— Što je potrebno za dobru ispovijed?

Mali Mate odgovori:

— Potrebno je dobro sagriješiti.

Neprijatelj

Župnik govori Petru:

— Znaš, Petre, tvoj najveći neprijatelj je rakija!

— Ali, velečasni, vi ste uvijek propovijedali da valja ljubiti i svoje neprijatelje.

Dlaka

Nakon što je dobio jedinicu, učiteljica pita Ivicu:

— Ivica, zašto nisi naučio lekciju?

— Gadilo mi se!

— A zašto ti se gadilo?

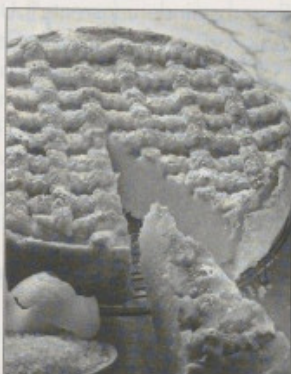
— Našao sam dlaku u knjizi.

Šok

Šok je stanje koje nastaje uslijed naglog zatajenja perifernog optoka krvi kao izraz reakcije tijela na određena oštećenja. Najčešća oštećenja, koja mogu dovesti do šoka jesu: povreda (traumatski šok), krvarenje (hemoragični šok) i dr. Najkarakterističnija je promjena, koja nastaje u stanju šoka, nesrazmjer između količine krvi u optjecaju i kapaciteta krvnih žila. Taj nesrazmjer uvijek se očituje u premaloj količini gubitka krvi, bilo zbog gubitka tekućine iz krvi ili zbog naglog proširenja velikog broja krvnih žila. Čimbenici, koji dovode do nesrazmjera obično su pomiješani, a konačni učinak tog stanja je nedovoljna opskrba tkiva krvlju. Zbog toga nastupa loša ishrana tkiva i nestašica kisika

u tkivu. Uslijed toga stradaju za život važni organi (mozak, bubrezi, jetra, srce) ako pomoć ne uslijedi žurno, nastupa smrt. Bolesnik u šoku je blijed, koža mu je hladna, vlažna, krvni tlak smanjen, bilo je jako ubrzano i jedva se pipa, bolesnik žeda, nemiran je, a u teškim slučajevima gubi svijest. Najuspješnije se šok liječi transfuzijom krvi, krvne plazme i drugih tekućina. Prva pomoć kod povrijeđenog, koji se nalazi u opasnosti od šoka, sastoji se u umjerenom zagrijavanju tijela, u davanju toplih pića (ako nije povrijeđen u trbuh). Unesrećenog treba položiti u vodoravan položaj bez jastuka pod glavom i čekati dalje upute liječnika. Bolesnici u stanju šoka teško podnose prenošenje.

Uskrsna torta iz Campagne

prokuha umiješajte rižu i polako kuhajte 14 minuta. Maknite sa štednjaka. Pomiješajte je sa sirom, ušećerenom koricom, cimetom, te sokom od limuna i naranče. U to umiješajte rižu. Zagrijte pećnicu na 200 stupnjeva. Odvojite 2/3 tijesta, razvaljajte ga, pa njime pokrijte dno i stijenku kalupa. Preostalo tijesto također razvaljajte i narežite kolutićem u trake. Ispunite tortu nadjevom od riže i sira, a po vrhu složite rešetku od traka tijesta. Pecite je 50 minuta na najdonjoj prečki. Ohlađenu tortu pospite pomiješanim šećerom u prahu i cimetom.

Sastojci za kalup promjera 26cm: 30 dkg brašna; 20 dkg maslaca; 10 dkg šećera; 1 žutanjak; 2 šalice riže; 11 mlijeka; 17 1/2 dkg šećera; 2 žličice maslaca; 4 jaja; 12 1/2 dkg svježeg kravlje sira; 7 1/2 dkg nasjeckane ušećerene limunove korice, 1/4 žličice samljevenog cimeta; po 1 žličicu naribane limunove i narančine korice; 2 žlice šećera u prahu; 1 navršak noža samljevenog cimeta. Od 16 komada svaki ima 420 kalorija.

Zamijesite prhko tijesto od prosijanog brašna, maslaca, šećera i žutanjka. Pokrijte ga i stavite na 2 sata u hladnjak. Operite i ocijedite rižu. Pristavite mlijeko sa šećerom i maslacem, pa kad

RJEŠENJE IZ PROŠLOG BROJA

S	V	R	D	O	N	I	C	E	□	O	M	S	K
K	R	I	Ž	N	I	P	U	T	□	S	A	A	R
R	I	M	□	O	K	A	R	I	N	I	S	T	I
U	J	A	M	□	I	K	E	□	I	C	E	□	L
Š	E	R	P	E	T	□	T	A	T	A	R	K	A
E	M	I	G	R	I	R	A	T	I	□	K	A	T
N	E	J	□	A	N	I	K	A	□	L	J	A	M
I	P	□	Č	□	□	□	□	□	□	U	□	E	R
K	O	L	I	K	□	□	□	□	□	B	A	L	I
□	S	A	S	A	□	□	□	□	□	I	L	I	J
S	T	O	T	O	□	□	□	□	□	Č	I	J	E
K	A	N	A	L	□	□	□	□	□	A	P	A	Č
R	□	□	S	I	□	□	□	□	□	S	I	□	□
O	S	O	R	N	O	□	□	□	□	N	E	T	J
M	I	T	I	□	V	R	B	A	□	A	E	D	A
A	R	I	J	A	N	A	□	R	O	B	□	M	L
N	A	M	E	T	A	T	I	□	P	O	S	I	P
□	R	A	D	I	K	A	L	I	□	J	A	R	A
R	A	Č	A	N	□	R	A	S	T	A	N	A	K

Nagrađena: Janja Živković, Gießen

Gradimo zajedno crkvu Hrvatskih mučenika u Udbini

Hrvatski dušobrižnički ured iz Frankfurta započeo je zajedničku akciju prikupljanja novčanih sredstava za izgradnju crkve Hrvatskih mučenika u Udbini. Akcija traje do kraja ove 2005. godine. Nakon toga će se u „Živoj zajednici“ objaviti koliko je ukupno novca prikupljeno te će se iznos proslijediti u Gospičko-senjsku biskupiju za

izgradnju crkve Hrvatskih mučenika. Svi koji žele i mogu neka svoj doprinos uplate na sljedeći konto:

Kroatenseelsorge in Deutschland,
Frankfurter Sparkasse,
Konto 129072, (Blz. 50050201),
s naznakom: Za crkvu Hrvatskih mučenika

I mlade Hrvatice kao „Sternsinger“

Skupina dječaka i djevojčica iz njemačke župe sv. Stjepana u Sensheimu su kao „Sternsinger“ (oni koji navješćuju dolazak trojice kraljeva) nosila radosnu vijest u kuće i stanove ljudima u svojoj župi. Oni su pjesmom donosili blagoslov te su pritom skupili 3040 eura kao pomoć pogođenima tsunamijem. Među dječacima i djevojčicama bila je i skupina Hrvatica iz HKM Ludwigsburg koji se rado odazovu u tu akciju unatoč vremenskim nepogodama. Tako su na svom putu posjetili i voditelja misije fra Jozu Župića i dušobrižnika o. Anđelka Validžića. Oni su se razveselili kad su vidjeli svoje ministrante u jednoj takvoj hvalevrijednoj akciji. U pratnji je bila i Maria Bauer koja se brine za šivanje odjeće.

Na dar kalež i uskrsna svijeća

Nakon svečanog misnog slavlja, blagoslova i otkrivanja kipa bl. kardinala Alojzija Stepinca u Münchenu za goste je priređen svečani ručak u hotelu „Poinger Hof“ u Poingu kod Münchena, vlasnika Ive Sadrića. Pritom je Ivo zajedno sa suprugom Ružom kardinalu Bozaniću darovao kalež i uskrsnu svijeću.

Hrvatski dušobrižnički ured predstavljen u Zagrebu

Ove kao i prethodne godine Hrvatski dušobrižnički ured iz Frankfurta dobrotom „Kršćanske sadašnjosti“ predstavio se na XLV. teološko-pastorlanom tjednu u Zagrebu, koji je održan od 25. do 27. siječnja u zgradi Međubiskupijskoga sjemeništa na Šalati u Zagrebu. Na tjednu, u čijem je radu sudjelovao i znatan broj hrvatskih svećenika iz Njemačke i drugih zapadnoeuropskih zemalja, raspravljalo se o četrdesetoj obljetnici završetka Drugoga vatikanskog sabora. Tijekom tjedna zainteresirani su se mogli upoznati s Uredom i njegovim izdanjima: „Živom zajednicom“, Vodičem, zbornicima i sl.

**„U Tebe se,
Gospodine,
uzdam!”**

